

G.C.WILLIS

ZÁKON MALOMOCNÉHO

Kresby od C. T. Tanga

Poznámka: Základem citace míst Písma je Kralický překlad Bible. Pokud je toto znění někde podstatněji měněno překladem z předlohy, je připojena poznámka “přel.”.

© by **IGBV** 2004
GBV-DILLENBURG
Eiershäuser Straße 54
35713 Eschenburg
Germany

printed by BasseDruck, Hagen, Germany

Předmluva

Toto malé dílko bylo původně vydáno v čínském jazyce a bylo napsáno na žádost jednoho domorodého křesťana, když se už předtím mnozí zajímali o ústní vysvětlení tohoto předmětu. Knížka vyšla kolem roku 1938 a brzy se rozšířila do většiny evangelizačních středisek, rozsetých všude po ohromné čínské zemi, tehdy zcela otevřené šíření křesťanských pravd.

Autor, G. C. Willis, misionář z Kanady, byl zakladatelem "Christian Bookroom" v Šanghaji. Bylo to knižní středisko značné produkce, které šířilo evangelizační pojednání důmyslně podávaná, biblické obrázky, kalendáře a spisy, pojednávající o všech věcech týkajících se Písma, od nejjednodušších, až po spisy nejhlubšího druhu. Odpovídalo tak potřebě duší nedávno ve velkém počtu probuzených a pozoruhodně dychtivých po nejlepší duchovní stravě.

Pro ty, kdo nebyli obeznámeni s čínským jazykem a přáli si znát obsah svazku, vyšel potom anglický překlad s předmluvou od známého lékaře, kde autor knížky v poznámce kromě

jiného říká: “Nebude snad přespříliš dodat několik slov o obrázcích. Jsou dílem domorodého kreslíře, křesťana C.T.Tanga, s několika připomínkami autora. Ten s potěšením uznává, že se jejich přípravou mnohému naučil. Doufá, že jimi nebude opovrhováno těmi, kteří se domnívají, že jsou vhodnější spíše pro nějakou dětskou obrázkovou knížku. Nelze očekávat, že by byly ve všech detailech přesné, ale doufáme, že mohou posloužit k zapamatování těch věcí, které by jinak zůstaly nepovšimnuty.“

Autor vyjadřuje též přání, aby toto dílko sloužilo ke vzdělání Božího lidu vůbec. S toutéž nadějí bylo připraveno vydání francouzské a z něho odvozené vydání české, později upravené ještě dle německého vydání; neboť lidská duše kterékoli rasy a v kterékoli zeměpisné délce a šířce je zasažena toutéž nemocí, potřebuje tentýž lék a vírou může poznat totéž přítomné i věčné blaho.

OBSAH

Předmluva	7
-----------------	---

První část

Malomocný a jeho rána

1. kapitola	Rána malomocenství	13
2. kapitola	“Celý přikryt“	31
3. kapitola	“Úplně nečistý“	39
4. kapitola	“Nečistý! Nečistý!“	42

Druhá část

Očištění malomocného

5. kapitola	Jak Bůh přistupuje k očišťování malomocného	47
6. kapitola	Dva živí, čisté ptáci	56
7. kapitola	Nezbytné očišťování	71
8. kapitola	Vně svého stanu	82
9. kapitola	Nové užití vody a břitvy	86
10. kapitola	Osmý den	89
11. kapitola	Beránek oběti za vinu	98
12. kapitola	Mírka (log) oleje	103
13. kapitola	Současné použití	112
14. kapitola	“Moje chudoba, moje nedosta- tečnost!“	120

PRVNÍ ČÁST

Malomocný a jeho rána

Jděte...

Jdouce pak, kažte...

Malomocné čistěte.

Matouš 10,6.7.8

**Jděte,
a zvěstujte...**

Malomocní jsou očišťováni.

Matouš 11,4.5

A takoví jste někteří byli,
ale obmyti jste,
ale posvěcení jste,
ale ospravedlnění jste
ve jménu

PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

a skrze Ducha Boha našeho.

1. Korintským 6,11

Kapitola první

Rána malomocenství

Jak většina našich čtenářů ví, oplývá Bible, a zvláště Starý zákon, obdivuhodnými předobrazy Pána Ježíše Krista a věcí s Ním souvisejících. V Novém zákoně jsou tyto obrazy nazvány “stíny“, jak stojí psáno:

“Zákon, maje stín budoucího dobrého.“
(Židům 10,1)

Některé z těchto “stínů“ jsou tak přesné a popsane s takovým bohatstvím podrobností, že když o nich pozorně uvažujeme, jsme udiveni poučením, která obsahují, a krásami, které skýtají.

Mezi všemi těmito “stíny“ bychom stěží našli “stín“ s větším bohatstvím detailů mluvících k našemu duchu a k našim srdcím, než je “zákon malomocného“.

Malomocenství je nejobávanější a nejodpornější ze všech nemocí. Nejen že končí smrtí, ale více než kterákoli jiná nemoc je obrazem smrti působící v životě, neboť části těla, které jsou jím

zasaženy, skutečně umírají, zatímco nemocný žije dále.

Začátek malomocenství se podobá začátku hříchu. Je malý a záludný. Zpočátku nic poplašného. Čteme, že se někdy zjevuje jako bělavá či "zářivá" skvrna. Také hřích nemá pro nás na začátku nic zstrašujícího; právě naopak, má v sobě cosi přitažlivého, "zářivého", zatímco ve skutečnosti je tu smrt. "Odplata za hřích je smrt." A je stejně tak jistá jako smrt malomocného.

Malomocenství se může objevit téměř na všech částech těla. Malomocný nebyl nečistým pro to, co učinil, ale pro to, co byl; ne pro své skutky,

Otok, lišej, zářivá skvrna (3. Moj. 13, 2)

ale pro svůj stav. Všichni můžeme s Davidem říci: “V nepravosti zplozen jsem a v hříchu počala mne matka má.” (Žalm 51,7) Náš stav nás činí nečistými, stejně jako naše skutky. Proto se malomocný musel obrátit na kněze – a nikoli na lékaře, aby byl očištěn. Z toho tedy můžeme usoudit, že malomocenství je děsivým obrazem hříchu.

A stejně tak můžeme konstatovat, že hřích a očištění od něho je tématem Bible od 1. Mojžíšovy knihy až do konce Zjevení. Toto téma nalézáme v třinácté a čtrnácté kapitole 3. Mojžíšovy knihy pojednávané s takovou mocí a s takovou pronikavostí, že jsme nuceni se s velebením sklonit a uznat, že žádná ruka, kromě Boží ruky, nemohla vykreslit podobný obraz, a žádná jiná láska, kromě Boží lásky, nemohla přijmout podobný prostředek očištění. V těchto kapitolách vidíme nejen malomocenství popsané jako obraz hříchu, ale odkryjeme tam i mnohé jiné nádherné črty, budeme-li mít oči otevřené.

Při uvažování o tomto textu se budeme s Boží pomocí snažit vyzdvihnout některé z velkolepých podrobností tohoto obrazu.

Nespouštějme přitom nikdy ze zřetele, že je to Bůh – a nikoli člověk, kdo nám vykreslil tyto

obdivuhodné náčrty. Úvod k celému předmětu je v 1. verši 13. kapitoly: “Mluvil také Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka...” – Když budeme číst, nezapomeňme, že slyšíme slova samého živého a pravého Boha.

* * *

Ve 13. kapitole v 2. verši čteme:

“Jestliže nějaký člověk má na kůži svého těla otok (vyvýšeninu), nebo lišej, nebo bělavou skvrnu, a jestliže by na kůži těla jeho vznikla rána malomocenství, přivedou ho k Aronovi knězi, nebo k některému ze synů jeho kněží...” (přel.)

“Otok, lišej, bělavá” – či zářivá “skvrna”. Jak významná jsou tato slova! Nemluví “**otok**” či vyvýšenina o pýše, která způsobuje rozpory, o pýše, která je kořenem a sídlem mnoha hříchů a zla? Pravděpodobně jsme všichni zasaženi tímto zlem, těmito zduřelými otoky. A často ti, kdo se z toho cítí být vyjmuti a myslí si o sobě, že jsou nejpokornější, se ve skutečnosti pyšní svojí pokorou...

Boží slovo říká: “Známost nadýmá.” (1. Kor. 8,1) Jak překvapivé je konstatování, že známost, o které je zde mluveno, je známost Božího slova

a Božích cest! Nemělo by nás to vést k tomu, abychom se zastavili a zamysleli, když vidíme, že dokonce známost Bible u nás může způsobit nadutost, jednu z těch oteklin, které ukrývají malomocenství?

Kdosi definoval čtyři druhy pýchy: pýchu na rod, pýchu na postavení, pýchu na vzhled a nejhorší: pýchu na milost. Je tedy více druhů “nádorů“, ale jeden z nejobávanějších je ten, který je způsoben naší známostí Božího slova. Je to jeden z nejrozšířenějších “nádorů“. Farizeus v Lukáši 18 byl postižen obzvláště nebezpečným “nádozem“ tohoto druhu. Farao utlačovatel, král Nabuchodonozor (2. Moj. 5,2; Dan. 4,30) a mnozí jiní trpěli touto zduřelou oteklinou, i když různých druhů. A čtenáři si mohou snadno představit jiné případy tohoto druhu malomocenství, snad sebe samé v to zahrnující.

“Lišej“ (vyrážka, prašivina, strup)

Tyto druhy strupů mohou zakrývat nějakou starou ránu či zranění. Někdo nám kdysi způsobil křivdu. Věc nám zůstala v srdci, nikdy jsme ve skutečnosti neodpustili, ačkoliv jsme se snažili staré zranění přikrýt. Takový kořen hořkosti

(Židům 12,15) je skrytý v zemi, je jí přikryt, ale snaží se vyrůst a znepokojoval a “poskvřňovat” mnohé. Mějme se na pozoru před těmito strupy, jsou velice nebezpečné! Král Saul skýtá příklad člověka zasaženého touto “prašivinou” v hrozném rozsahu (1. Sam. 18,8-9; 23,23).

“Pobělavá či zářivá skvrna”

V Epištole Židům 11,25 se mluví o “rozkoši hříchu”, neboť hřích má své radosti a často i skvělou přitažlivost. Ale tatáž kniha se zmiňuje o “oklamání hříchu” (3,13), a to je vždy pravda. Hřích oklamává. Hřích by chtěl odvrátit naše oči od nebezpečí, že jde o hřích. Ukazuje se v příznivém, “zářícím” světle. Vzpomínáte si, jak přišel na svět první hřích? Satan ho představil ženě jako “zářivou skvrnu”. Viděla zakázaný strom vědění dobrého a zlého. Viděla, že “je dobrý k jídlu i příjemný pro oči a k nabytí rozumnosti strom žádostivý” (1. Moj. 3,6). To představuje mocnou přitažlivost! Eva podlehla a padla. Vzala zakázané ovoce a jedla je.

Od toho dne se satan horlivě snaží produkovat takové svítivé skvrny, poněvadž ví, že přinášejí malomocenství. Nejzářivější noční čtvrti města Šanghaje mají povětšinou nejhorší pověst.

Jsou to doupatá nemravnosti, výtažky lepry. Pozor na zářící skvrny zde na zemi! Světlo přítomnosti Spasitele očekává vykoupené na konci jejich běhu a oni se mohou docela lehce obejít bez zářivých a svůdných skvrn hříchu, neboť ty všechny nesou zárodky ohyzdného malomocenství.

* * *

Obzvláště bych chtěl upoutat vaši pozornost na slova:

“Přiveden bude k Aronovi knězi...”

“Přiveden bude ke knězi.” (3. Moj. 13, 2)

Jsou velice důležitá. Téměř stejná slova nalézáme ve 3. Mojžíšově 14,2 v souvislosti s o-

čišťováním. Ať se jedná o rozhodnutí, zda nějaký člověk je či není zasažen malomocenstvím, nebo o rozhodnutí zda nějaký člověk je či není v stavu, aby mohl být očištěn od svého malomocenství, vše závisí na výroku kněze.

Člověk a jeho přátelé nemají v té věci hlasu. Ten, na kom byl vidět nádor, prašivina či nějaká svítivá skvrna, by třeba mohl říci: “Myslím, že tyto příznaky nejsou důležité. Podle mého názoru a podle názoru všech velkých vědců tyto skvrny nic neznamenaají.”

“I pohledí kněz na ránu.” (3. Moj. 13, 3)

Příteli, první věc, které se takový člověk musí naučit, je, že jeho vlastní názory a názory

kterékoliv živé bytosti, vyjma kněze, nemají cenu, nemají důležitost a nemají ani nejmenší užitek. Celá věc spočívá v tom, **co řekne kněz.**

Nemocný snad nebyl žádostiv se k němu odebrat a snad si myslel, že může rozhodnout sám, co s tou nemocí, ale je to Boží slovo, na kterém záleží: “Přiveden bude **ke knězi.**“ Není také řečeno, že se má k němu dostavit sám, ale: “**Přiveden bude** ke knězi.“

Proč jsou tato slova tak důležitá?

Čtenáři, byl jste přiveden k Pánu Ježíši Kristu, tomu velikému Knězi? Předložil jste někdy svůj život pohledu Jeho očí, “které jsou jako plamen ohně“? (Zjevení 1,14)

Ve vašem životě mohou být věci, o nichž víte, že nejsou chvályhodné. Jak je to s nimi? Pohleděl na ně Kněz, viděl je z blízka? Tedy víte, že je musí prohlásit za “nečisté“. Vaši přátelé vás snad mnohokrát přinesli v modlitbě k Pánu Ježíši. Ale jestliže jste ještě nikdy k tomuto Knězi nebyl přiveden, kéž ráčí Bůh dát, aby tato malá knížka byla prostředkem, který vás k Němu přivede dnes.

Snad řeknete: “Ach, tyto věci nezasluhují, aby se jim přikládal takový význam. Vždyť je to jen oteklina.” Ano, ale co když je to oteklina pýchy? Co když je hřích u kořene této nemoci? Kněz jediný je oprávněn věc rozhodnout.

Běžte k Němu, příteli, běžte k Němu bez meškání, dokud je ještě čas a naděje. Je tisíckrát lepší, abyste znal pravdu nyní, než abyste byl uvržen do pekla, aniž byste vůbec věděl, že jste na cestě k němu.

Nemějte žádnou obavu, že shledáte Kněze tvrdým nebo netrpělivým. Naopak, učiníte zkušenost, že je plný lásky a soucitu. Podívá se na ty nádory či otekliny, na tu prašivinu, která pokrývá nějakou starou bolest, snad starou hádku nebo zlý cit. Uvidí ty zářivé skvrny, na které vy se díváte se zalíbením, ale které mluví o nějakém zlu, skrytém v hloubi vaší bytosti, o nějaké sobecké nepravosti, kterou milujete. On při Své zkoušce nebude pospíchat. Jeho oko se nikdy nezmýlí, a jestliže tu bude nějaká pochybnost, zavře toho, na němž jsou tyto příznaky, na sedm dní, a jestliže by to nestačilo, pak na druhé období sedmi dnů (viz 4. a 5. verš).

* * *

Ale sledujme dále naše použití této pozoruhodné fáze stanovení diagnózy.

Zdali náš Kněz, Pán Ježíš Kristus, už “nezavřel“ člověka a nedal mu veškerou možnost, aby se ospravedlnil z obžaloby, že je malomocný? Zajisté že to učinil.

Postavil nevinného Adama v zahradě Eden na zkoušku. Ale malomocenství brzy propuklo: hřích přišel na svět. I před potopou vystavil člověka zkoušce, člověka tehdy už vyzbrojeného svědomím, které ho mělo vést; a když na něj Bůh “pohleděl“, shledal tak hrozné malomocenství, že tehdejší lidstvo bylo zničeno kromě osmi osob. Tváří v tvář takovému zlu tu nebyla jiná možnost.

Postavil na zkoušku Noé a jeho syny, ale hřích se objevil znovu. Tehdy vybral Abrahama a jeho potomky, “zavřel“ je stranou od ostatních národů, ale hřích se objevil zase. Dal jim tedy zákon, ale to nebyla pomoc.

Nakonec poslal Svého milovaného Syna, a člověk Ho zabil. A co od té doby říká Bůh? Říká, že zkouška je u konce a výsledek má konečnou platnost. Je zbytečné člověka dále zavírat.

Čtete Římanům 3 a zastavte se u 10. verše: “Není spravedlivého ani jednoho;“ a u 12. verše:

“Není, kdo by činil dobré, není ani jednoho;“ a o trochu dále: “Není rozdílu: Všichni zajisté zhřešili a nedosahují slávy Boží.“ (Viz ještě Řím. 11,32; 3,19.) Ústa všech byla zavřena. Kněz už prohlásil za nečisté všechny členy lidského pokolení včetně vás.

* * *

“Kněz ho vyhlásí za nečistého.“ (3. Moj. 13, 3 a 8)

Kněz se na vás, přáteli, podívá a hle, co řekne: Prohlásí, že jste hříšník, že nejste spravedlivý. Vaše ústa jsou zavřena a to nejlepší, co můžete učinit, je, že je zakryjete a budete volat: “Nečistý! Nečistý jsem!”

Byl jste přiveden ke knězi. Pohleděl na vás. Vidí, že rána na kůži vašeho těla je malomocenství. Vidí, že chloupky zbělaly. Co to znamená? Je to známka hniloby a smrti. Prohlašuje vám, že ve vaší krvi je infekce a že v Jeho očích jsou na vás už známky smrti, po které bude následovat soud, a potom “smrt druhá”.

Příteli, rána je hlubší než jiná kůže (3. Moj. 13,3). Není to jen povrchová nemoc, jíž jste byl zasažen. Pravá nemoc je mnohem hlouběji. Je v našem srdci a o tomto srdci Kněz prohlásil, že “je nejlstivější nade všecko, a nejpřevrácenější” (Jer. 17,9). A dodává: “Kdo vyrozumí jemu?” On ví dobře, že nejste ochoten věřit, že váš případ je tak beznadějný. Ví dobře, že nemůžete ani pochopit a nechcete připustit, že vaše malomocenství je tak pokročilé, že je “nevyléčitelné”. Ale taková je pravda, takový je váš stav.

* * *

V Bibli čteme, že Bůh se Svými očima dívá na svět a na lidi, kteří na něm bydlí. O stvoření je v 1. Mojžíšově 1 řečeno: “A **viděl** Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré.” Tak mohl popsat Své dílo, dříve než se objevil hřích; ale běda, hřích

přišel brzy a my čteme: “Hospodin **viděl**, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas. **Viděl** tedy Bůh zemi, a aj, porušena byla...” (1. Moj. 6,5.12) Ještě čteme: “Hospodin s nebe **popatřil** na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. Všichni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.” (Žalm 14,2-3) Jsme tedy oprávněni říci, že Kněz “pohleděl” a viděl, že každý člověk zde na zemi je zasažen malomocenstvím.

“Zavře ho.”
(3. Moj. 13, 4 a 5)

“Malomocenství zastaralé jest.”
(3. Moj. 13, 11)

Čtenáři, Kněz na vás pohleděl a vyhlásil vás za nečistého. Tento Kněz se nikdy nemýlí a také vás příliš miluje, než aby pronesl taková strašná slova, kdyby tu byla možnost, aby učinil jinak.

Před několika lety jsem večeřel s lékařem, který byl autoritou ohledně malomocenství. Vyprávěl mi, že před několika dny k němu přišel mladý muž a ukázal mu malou ránu, "která se nechtěla zahojit". Lékař se ho vyptal, prohlédl ruku a konstatoval malomocenství. Tento mladý muž vypadal dobře a zdánlivě se těšil dobrému zdraví. Měl ženu a malé děti. Byl však na tisíc mil vzdálen pomyšlení, že je zasažen malomocenstvím. A ještě dnes vidím slzy stékající po lékařových tvářích, když mi tento příběh vypravoval. Tak hluboký byl jeho zármutek a tak velký soucit měl s ubohým mladým mužem, jehož musel prohlásit za nečistého.

A co říci o našem velkém nejvyšším Knězi, který plakal nad poskvrněnými lidmi, poněvadž nechtěli přijít k Němu, aby je očistil?

* * *

Věřte, čtenáři, že vyhlášení Kněze o vašem stavu odpovídá pravdě a že toto vyhlášení zůstává v platnosti, pokud vás tentýž Kněz už neočistil.

Snad si vůbec nepřipouštíte myšlenku, že jste ztracen, zničen, nečistý a na cestě do pekla. Snad řeknete: “Ale vždyť vůbec necítím, že bych byl nečistý!” To vše jde v této otázce stranou. Možná že jste četl příběh P. Damiena, který v minulém století odešel pracovat mezi malomocné na Molokai v Havajských ostrovech. Po dlouhá léta se věnoval svému úkolu a zůstával zdravý. Ale jednou večer, když si myl nohy, mu na prsty vytekla vařící voda. Necítil žádnou bolest, ale viděl, jak se na opařené noze tvoří puchýře. Ihned pochopil, že je nakažen malomocenstvím, neboť jedním z prvních příznaků je ztráta citu v zasažených částech. Za několik let zemřel. Celé jeho ubohé tělo bylo zachváčeno touto obávanou nemocí.

Stejně tak i vy, ubohý hříšníku, jste zbaven citlivosti, sic jinak byste věděl, že jste zasažen touto nemocí. Do části těla, zasažené malomocenstvím, lze zapíchnout jehlu, ale nemocný nic necítí. Stejně je to s člověkem, který žije v hříchu a neví, že je hříšník. Na prohlášení kněze může malomocný snad odpovědět: “Já se považuji za zcela zdravého. Nikdy v životě jsem se necítil tak dobře.”

“Lituji,” odpoví kněz, “ale moje bolestná povinnost je prohlásit vás za nečistého.”

Mínění nebo pocity nemocného nemají v tomto případě žádnou váhu. Vše závisí na slovech kněze: “Pohledí na něj kněz a vyhlásí ho za nečistého!” Každé osobní mínění nebo mínění přátel je dáno stranou. Člověk věděl, že je nečistý, **poněvadž to řekl kněz.**

Když se orgány místní správy Havajských ostrovů rozhodly izolovat malomocné v hornatém trojúhelníkovitém území na ostrově Molokai (kde pracoval P. Damien), známém pod jménem Kalawao, byl vydán výnos, že “každá osoba, ať mladá nebo stará, bohatá nebo chudá, knížecího původu nebo rolnického stavu, na které bude nalezena nejmenší stopa malomocenství, má být úředně deportována“. Zákon byl prováděn s největší přísností. Na všech ostrovech Havajského souostroví byli malomocní nebo ti, kdo byli podezřelí z malomocenství, pronásledováni policií, vytrženi z domova, a jestliže byla v lékařském osvědčení zmínka o malomocenství, byť to bylo jen podezření, byli ihned lodí dopraveni do kolonie malomocných jako do státního vězení. Děti byly vyrvány svým rodičům a rodiče dětem,

manželé byli navždy rozloučeni. Milost nebyla dovolena v žádném případě. I blízký příbuzný havajské královny byl vzat a deportován mezi prvními.

A právě to pro nás chová **hřích**. Mužové a ženy, rodiče a děti, nejdražší přátelé musejí být navždy rozděleni, jestliže hřích není odstraněn.

Kapitola druhá

“Celý přikryt“

Přejděme nyní k 12. a 13. verši 13. kapitoly 3. Mojžíšovy knihy. Máme zde jedno z nejneobvyklejších prohlášení:

“Jestliže by se pak vylilo malomocenství po kůži, a přikrylo by malomocenství všecku kůži nemocného, od hlavy jeho až do noh jeho, všudy, kdež by kněz očima viděti mohl: I pohledí na něj kněz, a přikrylo-li by malomocenství všecko tělo jeho, tedy za čistého vyhlásí nemocného. Nebo všecka ta rána v bělost se změnila, protože čistý jest.“

A tu je to podivné! Když před několika měsíci či několika roky byl přiveden ke knězi a měl malou napuchlinu, lišej nebo bělavou skvrnu, prohlásil jej kněz za nečistého. Pak musel vyjít z tábora a bydlet o samotě. Dnes je celý přikryt a co říká kněz? “Jsi čistý.“

Co to asi znamená? Mluví to o ubohém hříšníkovi, který na svou obranu nemůže říci ani slovo. V Bibli můžeme vidět mnoho malomoc-

ných, kteří byli zcela pokryti malomocenstvím, a všichni byli očištěni.

Všimněme si případu Šimona Petra v 5. kapitole Lukáše. Po prvé shledává, že je pokryt malomocenstvím a říká Pánu: “Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný“ (nebo: “plný hříchu“). V nádobě plné vody už není místo, aby se tam mohlo cokoli přidat; jedná-li se o člověka plného hříchu, tu v něm není místo pro něco dobrého. Takový byl apoštol Petr.

Podívejte se kousek dál na 12. verš téže kapitoly: “I stalo se, když byl v jednom městě, a aj,

Několik skvrn malomocenství,
které může lehce skrýt

Celý přikryt

muž plný malomocenství. A uzřev Ježíše, padl na tvář, a prosil ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžeš mne očistiti. I vztáh ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist.“

Žádný člověk plný hříchu, žádný člověk plný malomocenství nepotřebuje déle čekat, aby byl očištěn. Kněz, náš Spasitel, je tu právě proto, aby v tomto stavu léčil.

Slyšte lotra na kříži: “My zajisté hodnou odplatu za skutky své béřeme.“ A hle, ještě téhož dne vešel ke svému Spasiteli a Pánu do ráje (Lukáš 23).

A co se stalo ztracenému synu z Lukáše 15? “Zhřešil jsem proti nebi a před tebou“ – vyznává, a v tomtéž okamžiku jsou paže otcovy kolem jeho šíje “a políbil ho“.

Slyšte celníka v Lukáši 18,13: “Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ a odešel ospravedlněn do svého domu.

Co ještě o tomtéž předmětu říká apoštol Pavel? “Vím zajisté, že nepřebývá ve mně, to jest v těle mém, nic dobrého.“ (Římanům 7,18)

A patriarcha Job prohlašuje: “Aj, chatrný jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku svou položím na ústa svá.“ (Job 39,34) Dále ještě

připojuje: "Ošklivím se sobě a lituji v prachu a popelu." (Job 42,6) A byl ihned očištěn!

V témže smyslu je pozoruhodná Izaiášova zkušenost: "Běda mně, již zahynu, protože jsem člověk poškrvněné rty maje." (Izaiáš 6,5) A okamžitě je slyšet andělskou odpověď: "Odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest."

Ano, přáteli, ti všichni šli po stejné cestě, aby obdrželi uzdravení. Všichni shledali, že nejenom jsou malomocní, ale že jsou plni malomocenství, od chodidel až po temeno hlavy. Nikdo z nich nebude v nebi pro své dobré skutky. Všichni vydávají svědectví o tom, že "není, kdo by činil dobré, není ani jednoho". A myslíte, milí čtenáři, že tam, kde tito všichni selhali, můžete vy doufat, že uspějete? Ti všichni byli ztraceni, zničeni, šli směrem k peklu, a oni to uznali, zaujali místo ztracených hříšníků, a jenom tak obdrželi odpuštění a byli očištěni. A také vy obdržíte odpuštění jen tehdy, zaujmete-li toto místo.

Šťastný spravedlivý, který může zvolat: "Zpívati budu před lidmi a řeknu: Zhřešil jsem, a to, což pravého bylo, převrátil jsem, a nebylo mi to odplaceno; on vykoupil mou duši, aby nešla do jámy, a život můj se těší ze světla." (Job 33,27.28 -

přel.) V zástupu vykoupených, kteří budou zalidňovat nebe, se nenajde ani jedna osoba, která by mohla zpívat: "Nikdy jsem nezhřešila a přišla jsem sem vlastním přičiněním." Píseň tam nahoře mluví o našem úplném ztroskotání, ale vyvyšuje obdivuhodnou Boží milost.

Celý se stal bílý. Je čistý. (3. Moj. 13, 13)

Pojďte tedy! Pojďte nyní! Pojďte tak, jak jste! Pojďte ke Knězi plnému milosti. On čeká. A mnohem více, On říká: "Pojďte a poukažme sobě... Budou-li hříchové vaši jako červec, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou." (Iz. 1,18)

On ví, že jste plný malomocenství – plný hříchu, ale na vás je, abyste věřil Jeho svědectví o sobě a zaujal místo ztraceného hříšníka. Chcete? Jestliže ano, budete očištěn, bude vám odpuštěno. Pokoj a požehnání budou vaším podílem.

* * *

Ještě několik slov k těmto veršům. Čteme: “Ale kdykoli ukáže se na ní živé maso, nečistý bude. I pohledí kněz na to živé maso a vyhlásí jej za nečistého, nebo to maso živé nečisté jest, malomocenství jest.” (14. a 15. verš) To mluví o člověku, který pokračuje v hříchu, a přitom uznává, že je hříšník. Je celý pokryt malomocenstvím, ale je tu “maso živé“, hřích v činnosti v jeho těle. Jsme překvapeni, když v Písmu vidíme, jak mnoho lidí zaujímá místo hříšníků a připouštějí: “Zhřešil jsem.” A přece jim není odpuštěno.

Všichni, které jsme před chvílí jmenovali, a ještě další (viz Daniel 9,5, Jeremiáš 14, Micheáš 7,9), zaujali před Bohem místo hříšníků a všichni obdrželi odpuštění a požehnání.

Jestliže ale uvažujeme případy lidí jako Farao, Balám, Achan, Saul, Semei a Jidáš, tu vidíme, že hřích vyznali, a přece zahynuli. Při-

pouštějí malomocenství, ale je vidět živé maso. Nepociťují zášť proti hříchu; neměli žádnou touhu jej opustit; nebylo tu pravé pokání, ale hřích byl stále činný v jejich “živém masu”.

Vážně poučné je vidět, jak se u Saule střídá hněv s výčitkami. Ale výčitky nejsou pokání. Pokání má vždy za doprovod víru. Pokání se odvrací od hříchu, víra se obrací k Bohu: obojí jde spolu.

Jestliže znám podivuhodnou Boží milost, která se ujímá mne, ubohého hříšníka plného hříchu, a v tomto smutném stavu mne očišťuje, odpouští mi a vede mne k Bohu, pak tato láska ve mně působí vroucí touhu žít svatým životem, aby hřích už nade mnou neměl vládu. Jestliže však v sobě nechám volně působit hřích, vyznávám, že nechci přijmout Boží milost, která očišťuje a odpouští. Apoštol Jan píše: “Kdož činí hřích, z ďábla jest.” (1. Jana 3,8)

To neznamená, že když jsme spaseni, že už nikdy nezhřešíme. Tentýž apoštol nám jasně píše ohledně lidí, kteří by to snad říkali: “Pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.” (1. Jana 1,18) Všimněte si, že neklameme Boha, ani své bližní, ale pouze sami sebe.

Na druhé straně však tento verš ve 3. Mojžíšově neznamená, že když zhřešíme, pak je to důkaz, že jsme nikdy nebyli obráceni. Velmi často trápil ďábel mladé křesťany takovou obavou. Ovečka může spadnout do příkopu a velice se umazat, ale proto nepřestala být ovečkou. Naopak, bude nešťastnou ovečkou tak dlouho, dokud z něho nevyjde a její vlna nebude očištěna, zatím co svině si libuje ve špíně a v blátě příkopu. Jedna v nečistotě žije, druhá ji naopak má v ošklivosti. Umytá svině se vždycky vrací, aby se válela v blátě: vždycky byla sviní a nikdy se nestala ovečkou (viz 2. Petra 2,22).

Ten, koho Pán Ježíš očistil, je proměněn, a to nejenom zevně, ale i uvnitř skrze nové narození. Je mu dáno čisté srdce, nová přirozenost, jíž se hřích znechucuje a má jej v ošklivosti. A jestliže ten, ve kterém bydlí nová přirozenost, sklouzl do zlého, nemůže být šťastný, dokud není napraven.

Kapitola třetí

“Úplně nečistý“

Zastavme se nyní u veršů 42 až 44. Jsou velmi vážné a v době, ve které žijeme, by měly promlouvat k mnohým.

“Pakli na té lysině shora či ze předu byla by rána bílá a ryšavá, je to malomocenství, které se vylilo na lysé části shora nebo vpředu. I pohledí na něj kněz, a uzří-li oteklinu rány bílou a ryšavou na lysině jeho nahoře nebo vpředu, jako způsob malomocenství na kůži těla: člověk malomocný jest a nečistý jest; **za úplně nečistého vyhlásí jej kněz: rána jeho jest na hlavě jeho.**“ (přel.)

Je dost běžné, že se malomocenství objeví na čele. A jak četní jsou v naší době ti, jejichž hlava nese ránu malomocenství! Přesto si vůbec nepřipouštějí myšlenku, že jsou “úplně nečistí“. Všimněte si, že výraz je zesílen slůvkem “úplně“, které Duch Svatý užívá zde a nikde jinde. Tito lidé dávají svá vlastní mínění na místo Božího slova, které vědomě ignorují. Důvěřují jenom svému

mozku, své hlavě, svému duchu. Pýcha, a obzvláště pýcha na inteligenci, je u kořene zla, když malomocenství propukne na hlavě. Kolik “mužů vědy“, jak si říkají, je ve skutečnosti lidmi s malomocenstvím na hlavě.

Úplně nečistý. Malomocenství jeho je na jeho hlavě.
(3. Moj. 13, 44)

Smutný příklad tohoto zla můžeme zjistit u krále Uziáše, kterého jeho pýcha vedla k tomu, aby zaujal místo náležející jedině kněžím. Je o něm psáno: “... pozdvihlo se srdce jeho k zahynutí jeho, a zhřešil proti Hospodinu Bohu svému; nebo všel

do chrámu Hospodinova, aby kadil na oltáři, na němž se kadívalo...”

A když vzdoroval kněžím, ukázalo se malomocenství na čele jeho před kněžími v domě Hospodinově. “A pohleděv na něj Azariáš, nejvyšší kněz, a všichni kněží, a aj, byl malomocný na čele svém, protože rychle jej vyvedli ven.”
(2. Paralipomenon 26,16-20)

Kapitola čtvrtá

“Nečistý! Nečistý!”

“Malomocný pak, na němž by ta rána byla, bude mít roucho roztržené, hlavu odkrytou a zakryje si vous a Nečistý, nečistý jsem! volati bude. Po všechny dny, v nichž ta rána bude na něm, za nečistého jmín bude; nebo nečistý jest. Sám bydliti bude, vně za stany bude přebývání jeho.” (verše 45,46)

Tato smutná slova nám vykreslují obraz hříšníka. Je možné, že nedávno používal své šaty k tomu, aby skryl skvrny malomocenství. Ale nyní musejí být jeho šaty roztržené; už tu nesmí být nic, co by zakrývalo jeho nečistotu. “Všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, s nímž máme co činit.” (Židům 4,13) Adam se pokusil zakrýt listy fíků, ale jak to bylo zbytečné! Když přichází Bůh, aby ho hledal, je nucen vyznat: “Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý, a skryl jsem se.” (1. Mojžíšova 3,10)

Ubohý hříšníku, v Božích očích jsou tvé

šaty roztrženy, On tě vidí nahého. Každá skvrna hříchu, i ta nejmenší poskvna, se jasně ukazuje pod Jeho pohledem. Mezi tebou a výšinami nebes není nic, co by tě ukrylo. Veškerý hněv Boha, který nenávidí hřích, zůstává na tvé obnažené a tomuto hněvu vystavené hlavě (Jan 3,36). Kněz kdysi musel odkrýt hlavu nevěrné ženy. Nebyl tu žádný závoj, aby ji přikryl (4. Mojžíšova 5,18).

Zatímco šťastný vykoupený dávných dnů mohl v Žalmu 140 volat: “Ty jsi přikryl hlavu mou“, ubohý malomocný musí odstranit vše, co ho může přikrýt. “Hlavu odkrytou“, říká text, – to obsahuje jednu z nejvážnějších pravd, které je duch člověka schopen pochopit.

Milý čtenáři, je vaše hlava přikrytá? Nebo vidí Boží oko jenom nečistotu, aniž by tu bylo něco, co by vás mohlo přikrýt?

“A zakryje si ústa (vous) a bude volat: Nečistý! Nečistý jsem!“

Jeho hlava musí být odkrytá, ale naopak je třeba, aby si přikryl ústa. Samotný dech malomocného může znečistit jeho bližní. Není zde ani stín náznaku, že vynaloží-li všechnu svou snahu, může být učiněn způsobilým pro Boží přítomnost. Ne, není vhodný ani pro společnost lidí nemocí

Roztržený oděv, odkrytá hlava, žalostné varování
(3. Moj. 13, 45)

nezasažených. Má jen jedno volání, to žalostné a bolestné volání, které vysílá jako varování: “Nečistý! Nečistý jsem!” Jakým bláznovstvím je představovat si, že se nějaký hříšník může sám očistit, když je v takovém stavu, že i jeho dech je znečištěný a nakažlivý!

Zbytek kapitoly mluví o malomocenství na šatech nebo na kůži. Snad budeme o tomto předmětu moci uvažovat jindy, ale nyní zůstaňme u cesty ubohého malomocného, sledujme ji a vizme prostředek, který Bůh použije, aby ho očistil tehdy, když je bez pomoci a bez naděje.

DRUHÁ ČÁST

Očištění malomocného

“Blahoslavený, koho vyvoluješ,
a přivodíš, aby obýval
v síncích Tvých.“

Žalm 65,5

Kapitola pátá

Jak Bůh přistupuje k očišťování malomocného

Pán Ježíš sám řekl: “Mnoho malomocných bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, avšak žádný z nich nebyl očištěn, než Náman Syrský.” (Lukáš 4,27)

A přece, i když žádný z izraelských malomocných nebyl za celou onu dobu očištěn, přesto tu byla jedna dlouhá kapitola Starého zákona, dávající velice přesné a podrobné instrukce ohledně prostředku, jediného prostředku, kterým mohlo být malomocenství očištěno. Proč nebyli v stavu toho využít?

Není odpovědí na tuto otázku vyzvednutí otázky jiné? Proč v naší době zůstávají ztracenými hříšníky miliony hříšníků, když by všichni mohli být spaseni, kdyby se jen chtěli poddat jedinému prostředku, který Bůh připravil?

Bůh uvádí předmět očištění slovy téměř shodnými s těmi, která použil pro určení diagnózy

malomocenství: “I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka...”

Tato slova, která oznamují prostředek očištění, jsou slova samého živého Boha. Jsou pravá a věrná. Naslouchejme jim celým svým srdcem:

“Tento je zákon malomocného ve dni očišťování jeho: Ke knězi přiveden bude.”
(3. Mojžíšova 14,2)

“Ke knězi přiveden bude.” (3. Moj. 14, 2)

Vzpomínáte si na den, kdy se na vašem těle objevil ten nádor, oteklina či bělavá skvrna a kdy jste byl přiveden ke knězi? Nezapomněl jste také

ten smutný výrok: “Jste nečistý!” ? A také jste nezapomněl na den, kdy jste shledal, že jste hříšník. Bezpochyby jste si myslel, tak jako mnoho jiných hříšníků: “Vůbec nejsem tak špatný jako ten nebo onen.” Přesto jste ale věděl, že v sobě nesete ránu, která vede ke smrti.

Potom se věci zhoršovaly, nemoc se rozmáhala. Začáteční příznaky jste mohl ještě přikrýt svým oděvem, avšak stejně jste musel vyjít z tábora. (Nemocný byl mimo tábor, bez jakéhokoliv vztahu k Bohu a k místu, kde se projevovala Boží přítomnost.) Musel jste mít roztržené šaty, odkrytou hlavu a volat: “Nečistý! Nečistý!”

Potom se nemoc rozmáhala dále, přikryla vaši tvář, hlavu, tělo, údy; vše, vše je zachváčeno. “Celý se stal bílý”: hrozný stav, když nelze najít jediný bod, kam by bylo možno píchnout špendlíkem a nenajít malomocenství...

Co se stane nyní? Snad vás, smutného, malomyslného a bez naděje, potká mimo okruh tábora nějaký přítel. Změří vás pohledem, usměje se a řekne. “Pojď, dovedu tě ke knězi, jsi celý pokryt malomocenstvím, můžeš být očištěn.”

Vy odpovíte:

“Ne, pro mne není naděje, jsem horší, než jsem kdy byl. Žádný malomocný není tak úplně zasažen jako já. Hleď, jsem celý pokryt.“

“Ale to právě vidím,“ odpoví váš přítel. “Zrovna proto jsi nyní v stavu být očištěn. Pojď, hned půjdeme ke knězi.“

A vy, milý křesťanský příteli, máte rodiče nebo přátele, kteří ještě nejsou spaseni? Zdalipak jste je přiváděl modlitbou, a vedl je k slyšení evangelia, když se naskytla příležitost? To jsou požehnané výsady, které máme, a jichž vy i já málo využíváme. Kéž nám Pán každému dá, abychom byli věrnějšími vůči našim neobráceným přátelům, kteří jsou ve skutečnosti jen ubohými malomocnými, vyhnanými z tábora.

Ve spojení s tímto předmětem nemohu odolat tužbě připomenout milý výjev, který nalézáme v Jan 1,42, kde vidíme jednoho muže právě při této službě. Jednoho večera poznává Pána, a co následuje? “Nalézá nejprve svého vlastního bratra Šimona...” Jak velmi mám rád to slovo “nejprve”! Ondřej se ničím nezdržuje a odchází hledat “svého vlastního bratra”. A když jej našel, co učinil? “Přivedl jej k Ježíšovi.” O Ondřejovi mnoho nečteme, ale “jeho vlastní

bratr“ byl Šimon Petr, učedník, který prokázal každému z nás tolik dobrého. Jaký dluh máme my všichni vůči Ondřejovi za práci onoho večera!

I když je pravda, že Evangelia nám toho o Ondřejovi říkají málo, jak je toto sdělení milé! Zdá se, že se specializoval na tento druh činnosti. Když jej opět nalézáme v Jan 6,8, přivádí k Ježíšovi mládenečka. A později se angažuje stejným způsobem, když představuje Ježíšovi Řeky, kteří si přáli Jej vidět (Jan 12). Krásná práce! Kéž nás Pán naučí přivádět k Němu duše, jednu po druhé! Dokud jsme nekreslili obrázky k této knize, neuvědomovali jsme si důležitost přítele, který přivádí malomocného ke knězi. Kéž bychom se takovému příteli více podobali! Neznámý, anonymní, je o něm jen malá zmínka, a přece je článkem v řetězu, bez kterého by ubohý malomocný nikdy nebyl očištěn.

* * *

Právě jsme viděli malomocného a jeho přítele, jak spěchají po cestě, která je má dovést ke knězi. Ale zastavme se na okamžik. Ubohý malomocný nemůže vejít do tábora: je poskvrněn.

Jak se může přiblížit k obydlí kněze, které je v Božím domě, v samém středu tábora?

Jaké štěstí! Kněz sám našel prostředek.
A my čteme:

“I vyjde kněz ven z tábora.” (3. v. - přel.)

“I vyjde kněz ven ze stanů...” (3. Moj. 14, 3)

Velký Kněz, Pán Ježíš Kristus, vyšel z místa Své slávy před asi 2000 lety. Sestoupil do tohoto světa hříchu, a dokonce i v tomto místě “**vyšel**, nesa Svůj kříž a odešel na místo zvané popravné“ (Jan 19,17 - přel.). Ano, Kněz už vyšel vně za bránu (Židům 13,12). Vidí vás, ubohého, poskvrněného hříšníka, jak jdete k Němu, a už se odebral tam,

kde jste vy. V milosti vás očekává, aby vás učinil čistým (Lukáš 10,33).

Slyšte otázku, na níž nyní záleží: “Chceš být uzdraven?” (Jan 5,6)

Ubohý hříšníku, rychle Mu odpovězte: “Ano, z celého srdce si přeji být uzdraven.”

“Kněz... pohledí na něho.“ (3. Moj. 14, 3)

*Je přenesmírné slitování,
jež všemu zdání uniká.
Bůh se k nám ve Své lásce sklání,
by omilostnil hříšníka.
Všem, kdo jsou hříšní, ztracení,
dnes dát chce v Kristu spasení.*

“A pohledí na něj kněz: a hle, malomocný jest uzdraven od rány malomocenství svého.” (3. Mojžíšova 14,3 - přel.) Jeho oči jako plamen vás zkoumají znovu. Poprvé vás tento pohled prohlížel, aby zjistil, zda je na vás skvrna malomocenství. A když se to potvrdilo, musel vás vyhlásit za nečistého. Nyní se chce ujistit, že na vás není místočko bez malomocenství; a je-li tomu tak, může vás prohlásit za čistého. Tehdy se jednalo o zjištění, zda jste této hrozné nemoci zcela prost, nyní zjišťuje, zda jste jí zcela pokryt.

Stejně tak zkoumá náš Kněz, Pán Ježíš Kristus, toho, kdo se k Němu přibližuje. Přichází skutečně jako ubohý hříšník, provinilý, ztracený a zničený? Nechce na svou obranu říci nic dobrého? Je plný hříchu? Kněz na něj pohledí, a je-li skutečně v takovém stavu, může být očištěn. Je to pokání činící hříšník. Kvůli němu je radost před Božími anděly (Lukáš 15,10).

Je uzdraven v okamžiku, kdy je přesvědčen, že je celý pokryt malomocenstvím. Aby se nyní mohl radovat ze svého uzdravení, bude třeba různých úkonů očišťování.

Také u hříšníka ústí Boží dílo pokání v přesvědčení z hříchu. To je uzdravení. Marno-

trátný syn je zachráněn, když se s pláčem vrhá do náruče svého otce a říká: “Zhřešil jsem.“ Ale otec jej uvádí do svého domu, a proto jsou odstraněny jeho hadry a nahrazeny krásným rouchem. Bůh chce, aby se spasený hříšník radoval v Jeho blízkosti. Takový je smysl “očisťování“, které se může vykonat teprve po uzdravení.

Jestliže je ale na jeho těle ještě malý kousek živého masa bez malomocenství, jestliže se malomocný ještě může obrátit ke svým druhům v neštěstí a říci jim: “Já jsem lepší než vy, jsem malomocenstvím pokryt méně než vy“, jestliže se může ještě chlubit něčím dobrým v sobě, tehdy je otázka přerušena, musí se vrátit tam, odkud přišel, a zůstat mimo tábor. Ještě není schopen použít služeb kněze pro své očistění. Ještě není uzdraven.

Apoštol Pavel mohl říci: “Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Ježíše Krista.“ (Galatským 6,4)

Kapitola šestá

Dva živí, čistí ptáci

Malomocný, který je skutečně celý přikryt malomocenstvím, je zde v přítomnosti kněze. Ten jej prohlíží, aby zjistil, zda je **uzdraven**. A hle, nenalézá na jeho těle ani jediné místočko bez malomocenství. Jaká radost! Malomocný je uzdraven, a nyní může být očištěn.

Příteli, který jste sledoval cestu malomocného až sem, obraťte nyní všecku svou pozornost k tomu, co **malomocný má činit** pro své očištění. Někdo jiný jej přivedl ke knězi, kněz vychází z tábora, vidí jej a rozhoduje, že ten člověk je ve stavu, ve kterém může být očištěn.

Nyní poslouchejte! Mluví kněz. Nařizuje, aby pro toho, který má být očištěn, vzali dva živé a čisté ptáky (Kral. překl.: “vrabce”), cedrové dřevo a yzop a šarlat (4. verš).

Uzdravený malomocný byl příliš chudý na to, aby si mohl obstarat tyto ptáky a ostatní potřebné věci. Kněz to ostatně od něho ani ne-

žádá. Nařizuje, aby někdo jiný přinesl věci, požadované pro očištění malomocného.

Nepřipomíná nám to někdejší Izákovu otázku: “Kde je beránek k oběti zápalné?” a Abrahamovu odpověď: “Bůh opatří sobě beránka k oběti zápalné, synu můj.” (1. Mojžíšova 22,8) ? Bůh sám musí vždy opatřit oběť. My, ubozí hříšníci, bychom museli zemřít ve svých hříších, kdybychom měli sami hledat vhodnou oběť, neboť my bychom ji nikdy nenalezli. Ale Boží slovo říká: “Kněz nařídí, **aby vzali pro něho...**“

* * *

Ptáci, cedrové dřevo, šarlat a yzop (3. Moj. 14, 4)

Bůh opatřil ty dva živé a čisté ptáky. Oba dohromady tvoří úchvatný obraz našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista. “A rozkáže kněz, aby zabili jednoho z těch ptáků do hliněné nádoby, nad živou vodou.” (5. verš - přel.)

I zde může ubohý malomocný jen přihlížet, zatímco někdo jiný nejenom obstarává oběť, ale také ji zabíjí.

Pozorujme chvílku tento výjev:

Hliněná nádoba, a v této hliněné nádobě pták, čistý a bez vady. Nebesa jsou sférou, obydlím tohoto ptáka. – Ale on sestoupí, vejde do hliněné nádoby a v této hliněné nádobě je zabit. Překvapující obraz našeho Spasitele! Ten opouští Své nebeské obydlí, opouští Svůj trůn slávy; sestupuje do tohoto smutného světa a přijímá pozemské tělo. Naše těla jsou ve skutečnosti jen “hliněnými nádobami“. Jak rádi se díváme na tohoto Člověka z nebe, chodícího zde na zemi ve Svém pozemském těle! A v tom-též těle je vydán na smrt. Nespravedliví lidé přibíjejí toto tělo na kříž a Jeho drahá krev je vylita.

*Nebe se dolů k chudým sklání:
“BŮH S NÁMI“ chtěl nám blízek být.
Přišel co člověk - v slitování!
Chtějme Ho s údivem tu ctít.*

*Kdo změří lásku Spasitele?
Sem, na svět hříchu, vchází sám
Pán, ježž ni vesmír nezná cele,
služebníkem chce býti tam.*

*Hlouběji ještě se však níží,
když naše místo zaujal:
v potupě, v bolu pněl na kříži,
drahý život Svůj za svět dal!*

Ale pták, zabítý do hliněné nádoby, byl zabit také nad živou vodou. Živá voda je ta, která má život a moc, v protikladu ke stojaté vodě. Jaká ohromující moc je v proudech živé vody Niagarských vodopádů! V Bibli je voda často používána jako symbol Božího slova (Žalm 119,9; Efezským 5,26 atd.). A prýšticí, či živá voda mluví o živém Božím slovu použitém na naše srdce skrze Ducha Božího. Toto Slovo je “živé a mocné“ (Židům 4,12).

“I rozkáže kněz zabítí ptáka jednoho... do nádoby
hliněné nad vodou živou.“ (3. Moj. 14, 5)

Boží slovo ukazuje Kristovu smrt a mocí
Božího Ducha mi říká, že Pán Ježíš zemřel za **mne**,
že trpěl pro mé hříchy. Možná že jste často slyšeli
líčení Jeho smrti; viděli jste, abych tak řekl, toho
ptáka zabitého v hliněné nádobě: ale uvědomil jste
si někdy, milý čtenáři, že to bylo pro **vás**? Viděl
jste někdy Spasitele zabitého nad živou vodou?
“Víra přichází ze slyšení... skrze slovo Boží.“
(Římanům 10,17) Živá víra se ve vás zrodí ve
spojení s živým Slovem.

*Za nás byl's opuštěný,
by Bůh nám Otcem byl,
za naše vyproštění
jsi život položil.*

* * *

Z probodeného boku našeho Spasitele vyšla krev a voda. Stejně tak v této nádobě byla krev a voda, což mluví o životě tohoto mrtvého ptáka.

“A vezme ptáka živého a dřevo cedrové, též šarlat a yzop, a omočí to všecko i s vrabcem živým v krvi vrabce zabitého nad vodou živou.“ (6. verš)

Už jsme poznamenali, že oba ptáci spolu tvoří jediný obraz Pána Ježíše Krista. Viděli jsme Jej sestoupit z nebe a vzít na sebe tělo, které Mu bylo připraveno. A v této “hliněné nádobě“ za nás na kříži zemřel. Ale nezůstal na kříži, neboť se známkami smrti na Svých rukou, nohou a na Svém boku byl položen do hrobu. Potom třetího dne vstal z mrtvých a stále ještě nesl tytéž známky. Tak vidíme toho živého ptáka sestupovat do krve mrtvého ptáka a vycházet odtud, majícího všecko své neposkvrněné peří poznamenáno smrtí. Tklivý a jasný obraz smrti a vzkříšení našeho Pána Ježíše

Krista! Ale pták je ještě držen v ruce kněze. Není ještě volný, aby mohl vzlétnout do vzduchu ke svému sídlu.

Do krve mrtvého ptáka musel být ponořen nejen živý pták, ale zároveň s ním také cedrové dřevo, šarlat a yzop. Cedr mluví o velkých a vznešených věcech přírody, yzop je naopak symbolem nejnižších, opovrhovaných a hořkých věcí přírody. Šalomoun mluvil o “stromech od cedru Libánského až k yzopu, který roste ze zdi” (1. Královská 4,33). Muž, obdařený nejvyššími kvalitami inteligence a srdce, nejskvělejší žena, nejdo-

Živý pták, cedr, šarlat a yzop, omočené
v krvi mrtvého ptáka (3. Moj. 14, 6)

brotivější a nejlidštější bytost na světě, nejčestnější i nejpřímější člověk, všichni stejně se musí sklonit do tohoto očišťujícího proudu, aby obdrželi spasení.

Stejně tomu je s nejubožejším nádeníkem skloněným pod těžkou prací, jehož život je tvořen jediným vláknem upředěným z hořkosti; také on musí přijít pod krev, jestliže chce obdržet spasení. Dokonce i "ten, kdo je hloupý (prostomyslný)", musí být vykoupen stejným prostředkem (Ezechiel 45,20).

Šarlat je královská barva a říká nám, že ti, kteří jsou na zemi nejvýše postaveni, princové a králové, musejí zcela jako obyčejní lidé sestoupit pod znamení krve.

Ale tyto věci nám říkají ještě více. Náleží k tomuto světu, a když byl Kristus ukřižován, svět byl ukřižován mně a já světu (Galatským 6,14).

Svět a já nemůžeme být už nikdy přátelé. Kříž se tyčí mezi námi, neboť svět je vinen krví Božího Syna, mého Spasitele. A navíc mi Boží slovo jasně říká, že "kdo chce být přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn bývá" (Jakuba 4,4).

Verš 7: "Tedy pokropí toho, kterýž má být očištěn od malomocenství, sedmkrát, a za čistého

Pokropí sedmkrát toho, který má být očištěn. (3. Moj. 14, 7)

vyhlásí jej; potom pustí živého ptáka na pole.“
Není to velice krásné? Pozorujte chvíli se mnou
tento dojemný výjev: Ubohý malomocný byl
přiveden z vnějšku, kněz přišel k němu. Někdo
jiný obstaral dva živé, čisté ptáky. Někdo jiný zabil
jednoho z těch ptáků, jehož krev je nyní v nádobě;
peří živého ptáka, cedrové dřevo, šarlat a yzop, vše
nese otisk krve mrtvého ptáka.

Malomocný hleděl na to vše, ale ve svém
stavu neviděl žádnou změnu. Potom kněz pokropí
touto krví malomocného jednou, dvakrát, třikrát,
a tak dále, šestkrát – a stále žádná změna; ale když
přijde sedmé postríkáni, člověk je čistý! Krev jej

očistila. Neexistoval žádný jiný prostředek. “Bez vylití krve není odpuštění vin.” (Židům 9, 22) Tato krev má moc očistit malomocného od každé stopy nečistoty; čistý pták může nečistého malomocného očistit a počet “sedmkrát” označuje dokonalost tohoto očištění.

“Za čistého jej vyhlásí.” (3. Moj. 14, 7)

Stejně je tomu s hříšníkem. Kristova drahá krev může umýt od každé stopy hříchu i toho nejpodlejšího, nejvíce poskvrněného a nejodpornějšího hříšníka. Pochopte to zcela jasně: jedině krev učinila malomocného čistým. A jedině krev očistí každého ubohého hříšníka dnes.

Zde však může vzniknout otázka: Jak mohl malomocný poznat, že jeho očišťování je dokonáno? Zmizela při sedmém pokropení jeho rána? Vypadal jinak? Já myslím, že po pokropení **necítil** sebemenší změnu. Jak tedy mohl vědět, že je očištěn?

V okamžiku, kdy došlo k sedmému pokropení, **jej kněz prohlásí za čistého**. Když pozorujete tuto podivuhodnou scénu, můžete slyšet hlas kněze, jak činí toto požehnané prohlášení: “Jsi čist!”

Krev ptáka jej učinila čistým. Slovo kněze mu dává poznat, že je očištěn. Nedávno mu kněz vyhlásil jeho stav nečistoty, a nyní jej tentýž kněz ujišťuje o očištění od jeho malomocenství.

Ale to není vše. V tomtéž okamžiku bere živého ptáka a pouští jej do vzduchu. Dílo oběti je skončeno, už není nic, co by drželo tohoto živého ptáka zde na zemi.

Stejně tomu je s Pánem Ježíšem Kristem, který vstal z mrtvých, nesa na sobě známky smrti. Po krátké zastávce mezi učedníky vystoupil zpět do nebes, nesa stále tytéž známky. Jeho vzkříšení je jednoznačný důkaz toho, že Jeho dílo je dokonáno, Jeho vítězství jisté, naše hříchy odstra-

něny od Boží tváři a On sám s námi je nyní přijat na výsostech.

“I pustí ptáka živého na pole.“ (3. Moj. 14, 7)

V daném čase postaví sobě Svou Církev, nemající poskvrny ani vrásky, nebo cokoli takového (Efezským 5,27).

Všechna zranění, která utržila ve svých střetnutích a bojích zde na zemi, zmizet, ale pokud jde o jejího Pána, vždy se bude dívat na Něho, na Jeho ruce, nohy i bok, nesoucí známky smrti.

Kdyby dílo Pána Ježíše na kříži nebylo úplné – kdyby neučinil smíření za všechny naše hříchy, kdyby na Něm zůstal jeden jediný náš hřích – nikdy by nemohl vyjít z hrobu a vstoupit do

nebe... Ale díky Bohu, Jeho dílo je úplné, bylo v nebi přijato a On se vrátil do Svého nebeského sídla, což je důkazem toho, že vše je dokonale vykonáno.

* * *

Čtenáři, pozoruj Ho, jak odchází do nebe.

Předpokládejme nyní, že očištěného malomocného potká některý soused a řekne: “Co tu děláš? Jsi malomocný! Jdi odsud!”

“Ano,” odpoví tento, “určitě jsem byl malomocný, ale díky Bohu, byl jsem očištěn.”

“Ty a očištěn?” pokračuje soused, “vůbec tak nevypadáš! Naopak, zdáš se mi být horším než kdy jindy! Jsi celý pokryt touto hroznou nemocí!”

“To je pravda, ale kněz mne pokropil krví mrtvého ptáka a vyhlásil mne za čistého. Vím, že jsem čistý, poněvadž on to řekl.“

“Jaký nesmysl! Určitě jsi špatně rozuměl jeho slovům, vždyť ti musel říci, že jsi nečistý. Každý může vidět, že máš malomocenství!“

“Ne. Je nemožné, abych špatně rozuměl. Předně jsem byl pokropen krví, a sám jsem slyšel kněze, jak mi říká, že jsem očištěn. A to není vše! Na vlastní oči jsem viděl živého ptáka s peřím pokrytým krví, jak se zvedá k nebesům. Znáš zákon? Vzpomeň si, že živý pták nemůže vzlétnout, dokud mne kněz neprohlásí za čistého.“

“Ale,“ pokračuje soused, “chceš mi snad říci, že se **cítíš** být očištěn, zatímco připouštíš, že jsi celý přikryt malomocenstvím?“

“Příteli, toho se otázka netýká. Kněz řekl, že **jsem čistý**, a tak je vše vyřízeno. On, a jenom on, je zmocněn učinit takové prohlášení. Vyhlásil mne za čistého, a nyní, ať to cítím nebo ne, **vím**, že jsem čistý.“

Soused má zavřená ústa, zatímco šťastný malomocný, naplněn radostí a vítězoslávou z vysvobození, si v duchu znovu vyvolává obraz živého ptáka vzlétajícího volně k nebi.

Tak je tomu se všemi hříšníky umytými v Ježíšově krvi. Když očima víry vidíme našeho Pána a Spasitele se vracet do Jeho nebeského obydlí, víme, že On je přijat a my s Ním (Efezským 1,6).

Ale tento živý Spasitel, který odešel zpět do nebe, mluví o něčem větším než o skutečnosti, že Jeho dílo očistění je dokonale skončeno. Jeho vzkříšení a Jeho nanebevstoupení nám říkají, že On je Vítěz, Vítěz nad smrtí a nad hrobem. Největší bitva vesmíru byla vybojována a bylo dobyto vítězství. Nyní může On, a my s Ním, vítězoslavně zpívat: “Kde je, ó, smrti, osten tvůj, kde je, ó, smrti, vítězství tvé?” (1. Korintským 15,55)

*“Ty, ó smrti, ztrácíš svou nejvyšší moc;
tvůj osten je provždy zlomen!
Svatý Boží je vzkříšen a vznáší se
nad poraženým hrobem.” (přel.)*

“Ale díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!” (1. Korintským 15,57)

Kapitola sedmá

Nezbytné očisťování

Verš 8: “Ten pak, který má být očisťen, vypere své šaty a oholí všechny své vlasy, a čistý bude. Potom vejde do tábora, a bydliti bude vně, nevcházeje do stanu svého za sedm dní.”

V Božích očích je nyní ubohý malomocný čistý a bez poskvrny. Kněz jej vyhlásil za čistého, a toto vyhlášení je učiněno se vší autoritou a ujištěním Boha samého.

Co následuje? Člověk se ihned snaží očistit vše, co se ho dotýká. Zevnějšek má odpovídat vnitřku. Vše má být v souladu s tím podivuhodným postavením, které nyní zaujímá před Bohem, to jest s postavením člověka očisťeného a bez poskvrny.

Čtenář si vzpomene, že v předchozí kapitole jsme ho nabádali, aby si obzvláště pozorně všimal toho, co malomocný měl **činit** pro své očisťení. Jestliže jste sledovali sedm prvních veršů této 14. kapitoly 3. Mojžíšovy knihy, která je nyní předmětem našeho studia, všimli jste si asi, že

malomocný neměl činit ani jednu jedinou věc: vše bylo konáno pro něho. On měl jen přijmout to, co místo něho vykonali jiní, důvěřovat vylité krvi a věřit slovu kněze. Neměl jednat, kromě toho, že tam byl, němý a uchvácený svědek, naplněný vděčností za překvapující, Bohem ustanovený prostředek očištění. Ale **nyní** pro něho začíná nová etapa, vše se změnilo, malomocný se dává do díla a my budeme jeho konání sledovat.

Nejprve pere své šaty. Ty byly tak špinavé a tak odporné, že se jich nikdo nechtěl dotknout. My v Číně jsme nejednou viděli na okraji cesty

Ten, který má být očištěn, vypere své šaty a oholí všechny své vlasy. (3. Moj. 14, 8)

žebrající malomocné a můžeme potvrdit, že není podívané více odpuzující. Oni sami jsou tak dokonale znečištěni, tak proč by se namáhali držet v čistotě své šaty? Ale pro toho, kterým se obíráme, je nyní vše změněno. Je čistý v Božích očích a skrze víru čistý i ve svých očích. A takovým se má nyní jevit očím svých bližních.

Je možné, že kdysi se mu dařilo udržovat své šaty poměrně čistší, než byly šaty ostatních malomocných, takže tito byli často udiveni, že může takto dbát o svůj zevnějšek. On sám tím byl pravděpodobně zcela uspokojen. Ale **nyní**, čistý a bez poskvrny v Božích očích, si uvědomuje, kolik jeho šatům ještě chybí. Musí je vyprat.

Šaty nám mluví o tom, co se nás z blízka dotýká – o našich spojeních – o tom, co je ve vztahu k nám a co svět může vidět. Snad si naši sousedé zvykli nás vídávat v hernách, kavárnách či jiných místech dávajících rozptýlení. Všechny společnosti a zvyky tohoto druhu mají být “smyty“. Jak se nám to podaří? Odpověď najdeme v Žalmu 119,9: “Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou?“ Taková je otázka. A zde je odpověď Boha samého: “Takovým, aby se choval vedle slova tvého.“

Co má ještě očištěný malomocný dělat po vyprání šatů? “Oholí všechny vlasy své.“ Pro Izraelitu bylo podle zákona nesprávné “si dělat lysinu na hlavě a brady své holiti“ (3. Mojžíšova 21,5; 19,27). To znamenalo hanbu a potupu. Ale nyní mají zmizet všechny vlasy; vše, co přispívá ke kráse a k přirozené slávě, má padnout; vše, co by mohlo skrývat nějakou nečistotu, má být za každou cenu vzdáleno.

Jestliže někdo byl obmyt Kristovou krví, tu shledává brzy, že tou měrou, jak se snaží kráčet po cestě souhlasící se Slovem Páně, je povolán mít účast na Jeho pohanění. I když si nemůžeme dost dobře představit, jakou měrou mohla oholená hlava malomocného na něj přivést pohanění a opovržení, máme ve Slově tento jasný popis jistých věřících apoštolské doby: “Mnohý boj utrpení snášeli jste... když jste byli i pohaněními i souženími jako divadlo učinění.“ (Židům 10,33)

Mojžíš také “vyvolil raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časnou a hříšnou rozkoš míti, větší sobě pokládaje zboží nad egyptské poklady pohanění Kristovo“ (Židům 11,25.26); a trochu dále jsme také my napomínáni, abychom “nesli Jeho pohanění“ (Židům 13,13). Pán sám je

znal a mohl říci: “Ty znáš pohanění mé, a zahanbení mé, i potupu mou, před tebou jsou všichni nepřátelé moji. Pohanění potřelo srdce mé, pročez jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem.” (Žalm 69,20.21)

Nikdo nikdy neokusil pohanění a hanby tak hluboce jako On. Ale vy a já, milý věřící čtenáři, máme výsadu Její v malé míře na této cestě následovat. Kéž nám dá, abychom si toho cenili více než největšího bohatství, které nám může tento ubohý svět nabídnout!

* * *

Jak směšná podívaná to musela být pro veřejnost, vidět uprostřed lidu, kde každý muž obyčejně nosil bohaté vlasy a dlouhý vous, jít člověka úplně oholeného! Jistě jej sledovalo mnoho posměšných očí a podél jeho cesty se množily žerty. Ale nestálo za to je přestát? Nebylo nekonečně lepší být očištěn a přiveden zpět do shromáždění Hospodinova, než bloudit ještě mimo tábor s vousem a volat: “Nečistý! Nečistý!” ?

A potom, sedm dní rychle uplyne a on se bude moci uchýlit do svého drahého domova, kde

“Umyje se vodou, a čistý bude.” (3. Moj. 14, 8)

bude chráněn před hanbou a potupou, aby se těšil z pokoje, radosti a z lásky své rodiny... Nechť tedy s výhledem na toto štěstí směle vydává, dokud k tomu bude mít příležitost, svědectví o milosti a moci, které jej učinily čistým a přivedly zpět do Hospodinova shromáždění!

Ale v tomto verši, kterým se zabýváme, je ještě více. Když malomocný vypral své šaty a oholil vlasy, má se také “umýt ve vodě”.

“Umýt se”? Co to znamená? Věřím, že toto se nás dotýká blíže než vyprání našich šatů. Je to něco v intimnějším vztahu ke mně, než je moje společnost, mé cesty, má vnější spojení. Dotýká se

to všech zvyků mého života. Toto mytí očišťuje i mé myšlenky a výsledek má dosah na má slova, činy a všechny mé obyčeje, to jest na **mne samého**. Neboť “jak člověk myslel v duši své, takový je“ (Příslaví 23,7 - přel.). Vše má nyní být očištěno nikoli krví, ale vodou.

Pták byl zabit jen jednou. Krev byla vylita jen jednou; ale voda může být použita vícekrát. Při dalším studiu této kapitoly uvidíme, že malomocný se musí umýt znovu sedmého dne, aby dokončil své očišťování, a to nikoliv krví, ale vodou.

Vzpomenete si, že v uspořádání stánku úmluvy bylo měděné umyvadlo s vodou, ve které si kněží myli ruce a nohy, umístěno mezi oltářem a stánkem. A tam se vždy myli, dříve než vešli, aby vykonávali svoji službu.

Tento obraz nám ukazuje ustavičnou nezbytnost očišťování se od poskvrn získaných v tomto světě, a to – znovu opakujeme – nikoliv krví, ale vodou, vodou Božího slova.

Nepřipomíná nám tento obraz mluvící o mytí vodou mnoho veršů Nového zákona? Například když nám Boží slovo dalo nádherné zaslíbení, že všemohoucí Bůh nám bude za Otce, pokračuje: “Taková tedy majíce zaslíbení, nejmi-

lejší, očišťujme se ode všelike poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží.“ (2. Korintským 7,1)

A ještě je psáno:

“Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.“ Potom, pozváni k tomu, abychom bedlivě hleděli na tuto obdivuhodnou oběť, která nás omyla od našich hříchů, hned čteme: “Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb lakomství, aniž jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší na svaté; a mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprýmování, kteréžto věci jsou nenáležitě, ale raději díků činění.“ (Efezským 5,2-4)

Neodpovídá to přesně praní našich šatů, či tomu, co má následovat, totiž “oholení vlasů“ a “umytí vodou“?

Ach, brzy si všimnete, že vaše odmítnutí účasti na prázdných hovorech a bláznivých šprýmech lidí tohoto světa vám přinese dosti pohanění; není potřeba více, aby si z vás udělali “divadlo“. Je nějaká krásnější přirozená ozdoba než živý a veselý duch sršící vtipem? Tyto vnady se vám mohou zdát zcela neškodnými, ale skrývají skutečné nebezpečí poskvrny, jak nás učí Boží

prohlášení: “Mnohé mluvení nebývá bez hříchu.“
(Přísloví 10,19)

A ještě: “Mouchy mrtvé nasmrazují a nakažují mast apatekářskou; tak člověka pro moudrost a slávu vzácného, maličko bláznovství zohyžďuje.“ (Kazatel 10,1)

Ano, v tomto pořádku myšlenek musí zmizet přirozená přitažlivost, kterou cení tento svět a která činí člověka obratným a skvělým společníkem. Svatá Kniha nás mnohokrát napomíná ke střídmosti a vážnosti (viz např. 1. Tesalonickým 5,8; 1. Timoteovi 2,15; 3,2.4.8.11; Titovi 1,8 a 2,12).

Pasáže Nového zákona, které pro nás podtrhávají nezbytnost toho, co odpovídá očišťování malomocného, se ve velké hojnosti tísň pod perem pisatele a jsou přítomné duchu těch, kdo se sytí Písmi. Cítíme, že tyto důležité pravdy nebyly vyzdviženy tak, jak by snad měly být. Byli jsme s uchvácením přítomni konání Boží milosti, která očišťuje toho ubohého, ošklivého malomocného, jenž nebyl oprávněn za tímto účelem ani pozvednout prst, ale často jsme příliš nedbalí ve svém úsilí se “mýt“ a “holit“.

A přece, jsme-li si vědomi toho, co to stálo našeho Pána a Mistra, aby nás očistil, můžeme

činit méně, než se snažit Jemu líbit po dobu, kdy nás nechává zde na zemi?

Takto, nebojíme se to opakovat, od 1. až do konce 7. verše malomocný nečiní nic. Jenom přinese knězi své malomocenství a svoji nečistotu: vše je vykonáno jiným. Ale od okamžiku, kdy ho kněz vyhlásil za čistého a vypustil uvězněného ptáka, se malomocný, před Bohem už čistý, dává do práce, aby uvedl svůj vnější stav do souladu se svým výsadním postavením.

Tyto dvě stránky jsou obdivuhodně osvětleny v Epištole Titovi, kapitola 3, verše 4,5,8:

“Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha, ne ze skutků spravedlnosti, které bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození a obnovení Ducha Svatého... Věrná jest řeč tato, a chci, abys trval na těchto věcech, aby ti, kteří uvěřili Bohu, se snažili činit dobré skutky.” (část přel.)

Přemýšlejme ještě a často o těchto slovech:

“Jestliže tedy zemřeli jste s Kristem...” –
“Protož povstali-li jste s Kristem...” (Koloským 2,20; 3,1-4)

Ten malý čistý ptáček neučinil nic, za co by zasluhoval smrt; neměl ani vadu, ani skvrnu;

a přece zemřel na místě nečistého malomocného. V Božích očích zasluhoval malomocný smrt – ba co víc – byl mrtev ještě jsa živý (4. Mojžíšova 12,12). V Božích očích zemřel malomocný s tím ptáčkem, ale vstal z mrtvých s živým ptáčkem, který nám tak jasně mluvil o vzkříšení Krista.

Takto je tedy malomocný novým člověkem, vlastním nový život. A Bůh nás vidí “mrtvé s Kristem“ a “vzkříšené s Kristem“, nová stvoření, mající nový život. Potom ve 3. verši: “Zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.“

Když Kristus zemřel, já, ošklivý malomocný, jsem zemřel s Ním; když byl vzkříšen, byl jsem já vzkříšen s Ním, a když odešel do nebes, odnesl můj život a skryl ho tam nahoře se sebou v Bohu.

Kapitola osmá

Vně svého stanu

“Potom vejde do tábora, a bydliť bude vně, nevcházaje do stanu svého za sedm dní.“ (8. verš)

Očištěn, oholen a umyt, se nyní člověk může vrátit do tábora. Jak krásný den to pro něho je!

Nedávno byl držen vzdálen mimo tábor, ale nyní byl přiblížen krví toho čistého ptáka. Nepřipomíná nám to výrok apoštola Pavla: “Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste někdy byli dalecí, blízcí učiněni jste skrze krev Kristovu.“? (Efezským 2,13) Nyní nikdo nemůže nic namítat, když malomocný překročil práh tábora, odkud musela být vyloučena veškerá nečistota.

Ale jestliže se může vrátit do tábora, není mu dovoleno vstoupit do jeho vlastního stanu. Musí se od něho zdržovat vzdálen po dobu sedmi dnů. Čemu nás to učí?

Mnozí z nás, když jsme zažili spasení a víme, že jsme očištěni od hříchu, bychom byli šťastni,

kdybychom ihned odešli s Kristem do Jeho nebeského domova a unikli zkouškám, zármutku a pohanění, které nás očekávají v tomto světě. Ale nemůže to být, i když hluboká láska ke Kristu samému vzbuzuje v nás touhu být s Ním navždy. Vzpomeňte si na člověka, z něhož Pán vyhnal množství démonů a který Ho prosil, aby mu dovolil zůstat s Ním. Ale co odpovídá Pán? – “Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou.” (Marek 5,19) Pán jej posílá zpět, aby o Ném vydával svědectví. A já věřím, že očištěný malo-

“... a bydliti bude vně, nevchážeje do stanu svého za sedm dní.” (3. Moj. 14, 8)

mocný, oděn čistým oděvem a maje oholenou hlavu, musel být neodolatelným svědkem o Boží moci a dobrotě.

Po sedm dní je držen, aby svými kroky rozměřoval cesty a pěšinky tábora, aby chodil kolem stanů svých bližních, aniž by ho něco mohlo skrýt před žerty a výsměchem veřejnosti. Ale aniž by vůbec otevřel ústa, hlásal každému: “Zde je malomocný, který byl učiněn čistým a byl přiblížen.”

Počet sedm je v Bibli dokonalý počet a zde nám mluví o dokonalé délce času, kterou Pán zvolil pro ponechání každého z nás na tomto světě jako “pohostinu v tomto těle...” a “vzdálení ode Pána” (2. Korintským 5,6). Pro zločince umírajícího na kříži nepřesáhlo toto údobí dokonalého času několik hodin: ale jaké svědectví vydal! Jasně a znějící jako zvuk stříbrného zvonu, jehož ozvěna prostupuje věky a otevřela bránu naděje a očištění tolika ubohým nečistým malomocným!

A jakou hudbou musel být hlas tohoto vyznání a volání uším Spasitele, trpícího vedle něho a pro něho, zatím co celý Jeruzalém byl spojen proti svému Mesiášovi, a ti Jeho, naplnění bázní, se neodvažovali o Něm svědčit!

Pro mnoho jiných věřících se těch “sedm dní“ vztahuje na dlouhá léta celého života, ale pro každého z nás je délka dokonalá; je pro nás určena naším Knězem.

Kdyby v tom malomocný měl volnost, byl by si spíše zvolil uniknout posměchu lidí v soukromí a klidu svého obydlí, dokud by jeho vlasy a vous patřičně nenarostly. Ale Bůh ho vybral, aby Mu byl svědkem, a když vlasy a vousy opět začaly růst, bylo třeba, jak uvidíme později, aby byl oholen znovu.

Rovněž tak vyvolil Bůh i vás, čtenáři (pokud jste očištěný malomocný), abyste byl Jeho svědkem; a jestliže vás nechává zde na zemi, jestliže vás nebere hned k sobě do Svého obydlí, je to proto, že vás zde potřebuje, abyste byl pomníkem Jeho milosti ve světě, který Jej zavrhl. Pán Ježíš byl “svědek pravý a věrný“ (Zjevení 3,14).

Ach, milí přátelé, zastavme se, zkoumejme své cesty a ptejme se, jakými svědky jsme zde pro Něho!

Kapitola devátá

Nové užití vody a břitvy

Verš 9: “Dne pak sedmého sholí všechny vlasy (chlupy) své, hlavu i bradu svou, i obočí své; a tak všechny vlasy své sholí; zpéře také roucha svá a tělo své umyje vodou, a tak očistí se.”

Pro malomocného se přibližuje poslední ze sedmi dnů. Doba jeho svědectví se chýlí ke konci. A co má ještě činit? Potřebuje nové pokropení krví, aby byl učiněn schopným vejít do milovaného a toužebně žádaného domova?

Ne! Už jsme viděli, že krev byla vylita jenom jednou, neboť “jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteří jsou posvěcováni“. Ale člověk potřebuje být znovu oholen a umyt.

Pokud jsme na tomto světě, dokud ještě nejsme v našem nebeském domově s Pánem, budeme pociťovat stálou potřebu vody a břitvy. A všimli jste si, že tato druhá operace je důkladnější než ta první? To nám říká, že tou měrou, jak postupujeme v křesťanském životě a

lépe poznáváme našeho Pána, Mu budeme vždy více podobni, a tím pádem vždy méně připodobnění tomuto světu.

Vlasy hlavy snad mluví o přirozené inteligenci, vous o zkušenosti, obočí o schopnosti pozorovat. Tak intelligence, zkušenost i kterákoliv jiná schopnost, vše má být přizpůsobeno Kristu a Jeho smrti.

Opětné užití břitvy a vody (3. Moj. 14, 9)

Nadto se uzdravený malomocný měl nejen znovu oholit, ale také vyprat své šaty a umýt své tělo. To mluví o neustálé nutnosti očišťovat vodou své myšlenky, slova i skutky.

Kéž bychom se vy i já, milý čtenáři, stali pozornějšími k nutnosti této osobní práce vzhledem k našemu posvěcení, k použití vody a břitvy. Neboť žijeme ve světě naplněném škodlivými vlivy a s poskvrnou se setkáváme na každém kroku. Můžeme se radovat z toho, že brzy přijdeme do svého nebeského domova, kde už neuslyšíme mluvit ani o vodě, ani o mytí... V nebeském vidění, jehož popis čteme v Knize Zjevení, je před trůnem slávy “moře sklenné, podobné křišťálu“. Mluví o čistotě pevně ustavené. Znečištění už není možné (Zjevení 4,6).

Ale v předmětu sedmého dne máme ještě jinou lekci. Sedmý den označuje v Písmu sobotu, den odpočinku. Čteme: “Šest dní konati budeš dílo své a sedmého dne odpočineš.“ Ale sobotní odpočinek sedmého dne byl porušen hříchem. Poskvrny žádají umytí a na místo odpočinku vidíme nutnost práce. Místo aby se člověk radoval z odpočinku soboty, jak byl předepsán zákonem, vidíme ho zaměstnaného koupáním, holením a praním svých šatů. Neříká to pocvičenému uchu, že tam, kde nastoupil hřích a poskvrna, zmizel sedmý den odpočinku a že byl ustanoven nový pořádek věcí?

Kapitola desátá

Osmý den

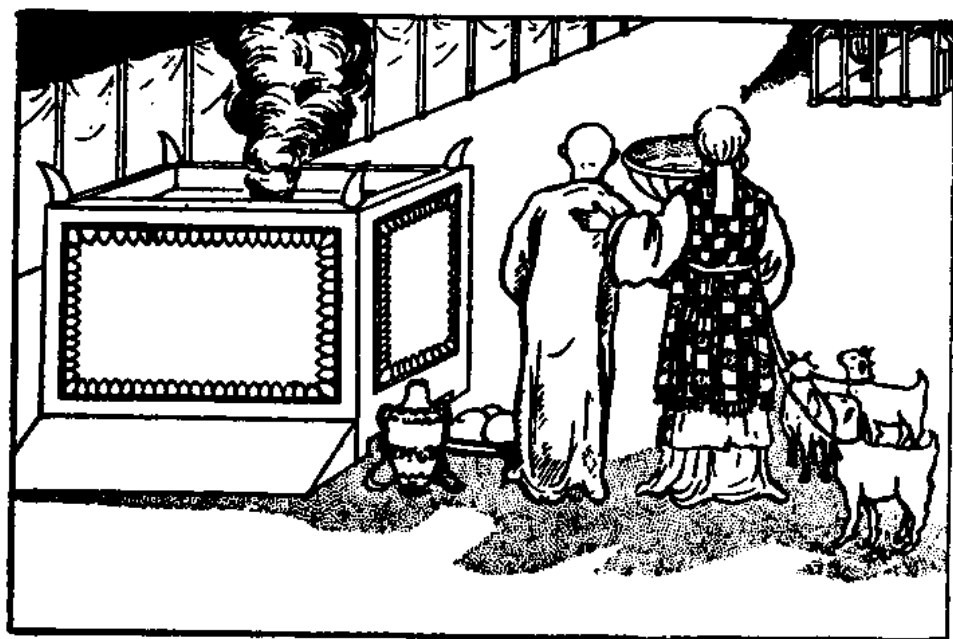
Verše 10 a 11: “Dne pak osmého vezme dva beránky bez poskvrny, a ovci jednu roční bez poskvrny, a tři desetiny (efi) mouky bělné k oběti suché, olejem zadělané, a oleje jednu mírku (log). Kněz pak, který očišťuje, postaví toho člověka očišťujícího se s těmi věcmi před Hospodinem u dveří stánku úmluvy.”

Toužebně očekávaný osmý den konečně nastal. Sedm dní přešlo, jejich proměny zmizely. Pro malomocného je zde osmý den. Může se vrátit do svého domu a připojit se k šťastnému kruhu rodiny, kde vše je mír, radost a láska. Sladká radost domova po dnech pohanění a době svědectví.

“Osmý den“ se zdá mít v Písmu zvláštní význam. Sedm dní tvořilo týden končící sobotou, dnem sedmým. Následujícím dnem byl “zítrěk po sobotě“, čili první den nového týdne. Ale zde není nazván “prvním dnem“ nebo “zítrkem po sobotě“, nýbrž “osmým dnem“. (Poznámka: Tomuto rozdí-

lu rozumíme z 23. kapitoly 3. Mojžíšovy knihy. Verše 11,15,16: “Zítřek po sobotě“ mluví o vzkříšení Krista a sestoupení Ducha Svatého. Verše 36,39: “Osmý den“. V těchto dvou verších máme v symbolu nový začátek. Kristus kraloval na zemi tisíc let; každý hřích byl odstraněn, ďábel provždy zahnán a začíná věčnost radosti a míru.)

Tento výraz “osmý den“ je jakoby symbolem Božích úmyslů s touto zemí, kdy po stoletích hříchu a utrpení uvádí Bůh období radosti a míru, tak jak to řekl Pán: “Aj, nové činím všecko.“ (Zjevení 21,5)

“Kněz pak, který očišťuje, postaví toho člověka očišťujícího se s těmi věcmi před Hospodinem u dveří stánku úmluvy.“
(3. Moj. 14, 11)

Stejně tak byl osmý den začátkem nového období pro toho, jímž se zabýváme. Dny samotářského putování mimo tábor provždy přešly, umývání vodou ani práce břitvy už nejsou zapotřebí. Už nikdy nebude pryč z domu, daleko od svých; ale započal život lásky, radosti, míru a velebení.

Proto je nyní tento člověk, který před tak krátkou dobou byl zahnaným malomocným, přiveden k prahu Boží svatyně, aby byl postaven před Hospodina. Přitom drží v rukou všechny předepsané oběti, které vyznačují různá hlediska a výbornosti velké Kristovy oběti. Všechny oběti jsou tu, i mírka oleje ($\log = 0,3 \text{ l}$), představující Ducha Svatého, skrze kterého Kristus sám sebe obětoval Bohu (Židům 9,14). Těmito oběťmi se člověk, nedávno tak hrozně vzdálený, přibližuje docela blízko k Bohu. Nevzpomínám si, že by kdy nějaký Izraelita, kromě kněží a Levitů, byl přiveden tak blízko k Bohu a měl tak úžasnou výsadu být postaven před Hospodina tímto způsobem.

Nemohu se nasytit pozorování této scény! Jen osm dní předtím byl tento člověk bídým malomocným, vyhnaným z prostředku svých bližních, měl odkrytou hlavu, roztržené šaty,

přikrytá ústa a chodil, naříkaje: “Nečistý! Nečistý!” A nyní je přiveden nejen doprostřed svého lidu, ale k samé Boží svatyni, a tam představen Hospodinu.

Nepopsatelně šťastné místo, požehnané postavení! Avšak počkejte: Vždyť to je naše místo! “I vás, někdy odcizené a nepřátele v mysli skrze skutky zlé, nyní již smířil tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté a neposkvrněné a bez úhony před obličejem svým.” (Koloským 1,21,22) “Odcizení a nepřátelé” – to přesně vykresluje malomocného zahnaného z tábora; “nyní již smířil tělem svým skrze smrt“, mluví o malomocném, očištěném a přivedeném zpět do tábora skrze smrt živého ptáčka. A za jakým účelem? Ach, pro malomocného a pro hříšníka je to proto, aby “vás postavil svaté a neposkvrněné a bez úhony před obličejem svým“.

Víte, že některé privilegované osoby jsou představovány u královského dvora. Ale vy a já, milí křesťanští přátelé, máme podivuhodnou a požehnanou vyhlídku být představeni Králi králů!

Jakou nepopsatelnou sladkost pro mne chová sdělení: “Kněz, který očišťuje, postaví člověka před Hospodina.” Nebude to někdo cizí,

kdo mne, cizince, vezme do nebeských síní a do slávy toho jasného domova. Ne, bude to Kněz, který mne očistil. Ten, kterého jsem tak dlouho znal a miloval zde na zemi. Ten a nikdo jiný. Budu moci pocíťovat sebemenší bázeň, když On mne vezme za ruku a uvede do těchto síní slávy, aby mne představil Hospodinu? Ach ne, je to Jeho ruka, tatáž požehnaná, probodená ruka, která mne vedla po všechny roky mého putování pouští, a bere mne, aby mne postavila před Hospodinem.

Jednoho večera jsme na biblické hodině probírali 1. epištolu Petra. Když jsme přišli k 11. verši druhé kapitoly, obrátil se jeden z nás k M. Tchangovi, starému čínskému věřícímu, a zeptal se tohoto milého bratra:

“M. Tchangu, jak to přijde, že apoštol Petr říká: ‘Napomínám vás jakožto příchozí a cizince...’, zatímco apoštol Pavel nám píše: ‘Už nejste cizinci ani příchozí...’?”

M. Tchang zrozpačitěl. Aby mu pomohli, položili mu jinou otázku:

“M. Tchangu, jsi na zemi cizincem?”

“Ano,” odpověděl, “má vlastní rodina mne téměř nezná.”

“A když staneš tváří v tvář Pánu Ježíši, bude On pro tebe cizincem?”

“Ach ne,” odpověděl s vroucností a úsměv ozařoval celou jeho tvář. “On je můj nejlepší Přítel a znám Ho více než čtyřicet let!”

Jistě můžeme říci s básníkem:

Cizince, tam nahoře vstup bez bázně.

Bůh, jehož uzříš, ti není cizí.

Ten, kdo tě do Svého domova vezme,

byl už s tebou tu dole na zemi. (přel.)

A čím více budeme žít na zemi jako cizinci, čím více se budeme udržovat “umytí” a “oholení”, tím více se budeme radovat už nyní ze vzácného obecenství s Ním.

Poklad nalezený v Jeho lásce

mne učinil cizincem na zemi.

My si představujeme radost, čest a výsadu takové chvíle, ale co je naše radost ve srovnání s radostí Jeho?

Zda není pravdou, že když nás bere a staví před Hospodina, vidí ovoce práce Své duše a je tím uspokojen?

Zde je další hříšník umytý Jeho drahou

krví, který může nyní být přiveden do samé Boží přítomnosti...

Vy a já bychom asi byli dokonale uspokojeni, kdybychom unikli potrestání, které příslušelo našim hříchům; spokojili bychom se, kdybychom dostali docela malé místečko u vchodu brány nebe. Ale pro Něho by to bylo příliš málo. Takový je náš Spasitel! Malého světélka o tom, jaká bude Jeho radost ve dni, kdy budeme představeni Bohu, se nám dostalo skrze slova Judy:

“Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu, a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím...” Jednoho dne On musel zvolat: “Smutná je duše má až k smrti!” (Matouš 24,38) Tomuto nadměrnému smutku odpovídá nyní “veselí”.

Když našel ztracenou ovci, dává ji na Svá ramena, raduje se; ale když ji přivedl domů, staví ji do přítomnosti Své slávy s veselím. Po celou cestu k nebeskému domovu vedl ovci “zvláštní opatrností rukou svých” (Žalm 78,72), podpíral ji, chránil před klopýtnutím; a nyní, na konci putování, může postavit před sebe trofej Své milosti a Své moci s veselím.

* * *

Ale jak může před Svou slávou postavit bez úhony mne, bytost hodnou pokárání, která je tak daleko od dokonalosti?

Na základě těch tří beránků, které malomocný drží v ruce, když ho kněz staví před Hospodina. Všimněte si, že po obětování každého beránka Slovo prohlašuje: “Kněz učiní smíření pro něho.” (verše 18,19,20 - přel.)

Slovo “smíření” znamená akt přikrytí. Člověk je přikryt krví oběti za vinu, přikryt krví oběti za hřích, přikryt krví oběti zápalné. Nejen že na tomto člověku, který byl ještě krátkou dobou předtím vyvržen z prostřed svých bližních, nemůže být nalezena žádná vada ani skvrna ani nečistota, ale Bůh ho vidí v celé vynikající kráse a spravedlnosti, kterou představovali ti beránci. Toto trojí přikrytí mluví o jediné oběti Ježíše Krista v jejím trojím charakteru obětí, které jsou nerozlučné také od “oběti suché”, symbolizující Jeho život bez vady zde na zemi, a od oleje.

Kdyby se člověk pokusil postavit před Boha bez těchto obětí, Bůh by ho nikdy nemohl přijmout; ale ztotožněn s nimi, je ten, který nedávno byl nezpůsobilý pro přítomnost svých bližních, příjemný v Boží přítomnosti. Přestože

bylo pro malomocného užití vody a břitvy nezbytné, neučinilo ho ono způsobilým pro tuto obdivuhodnou přítomnost, nýbrž pouze krev. Stejně je tomu s námi, kteří jsme byli dalecí, ale byli jsme učiněni blízcí krví Kristovou (Efezským 2,13); i my jsme “přijati v tom Milovaném“. Jinak bychom nikdy nemohli být přijati.

V 1. Jana 3,2 je napsáno: “Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdo má takovou naději v něm, očišťuje se, jako i on čistý jest.“ Nenásledujeme tohoto výslovného příkazu proto, abychom Ho viděli a byli Mu podobni, ale proto, že máme jistou a určitou naději, že Ho uvidíme, a to na základě Jeho oběti a Jeho drahé krve. Proto se očišťujeme vodou Božího slova.

Kapitola jedenáctá

Beránek oběti za vinu

“I vezme kněz beránka jednoho, kterého obětovati bude v oběť za vinu, a mírku (log) oleje, a obraceti bude tím sem i tam v oběť obracení před Hospodinem.“ (12. verš)

Jak hluboká radost to musela být pro Hospodina, když spolu s ubohým malomocným viděl před sebou postaveného beránka oběti za vinu, který byl symbolem Beránka, jehož si opatřil sám Bůh, “Beránka Božího, který snímá hřích světa“. Ten mluvil o Jeho jednorozeném Synu. A současně byla předložena mírka (log) oleje, symbol Ducha Svatého. Vidíme takto všechny tři Osoby Trojice, všechny v činnosti, aby ve Svém nebeském domově přivítaly vykoupeného hříšníka.

“A zabije beránka toho na místě, kde se zabíjí oběť za hřích a oběť zápalná, totiž na místě svatém; neboť jakož oběť za hřích, tak oběť za vinu knězi přináleží, svatá svatých jest.“ (13. verš)

Z těchto příkazů rozumíme, že malomocenství bylo považováno nejen za nečistotu, ale že bylo též považováno za přestupek vůči Hospodinu, který vyžadoval oběť za vinu. Rovněž tak i my máme zapotřebí si uvědomit, že nejenom jsme hříchem poskvrněni, ale že jsme každý jednotlivě “zhřešili proti Hospodinu“. Je dobré, abychom, jako kdysi David, byli přivedeni k tomu, že řekneme: “Tobě, tobě samému zhřešil jsem.“ (Žalm 51,6)

Ztracený syn z Lukáše 15 se této lekci naučil, jak je zřejmé z jeho volání: “Zhřešil jsem proti nebi a před tebou.“

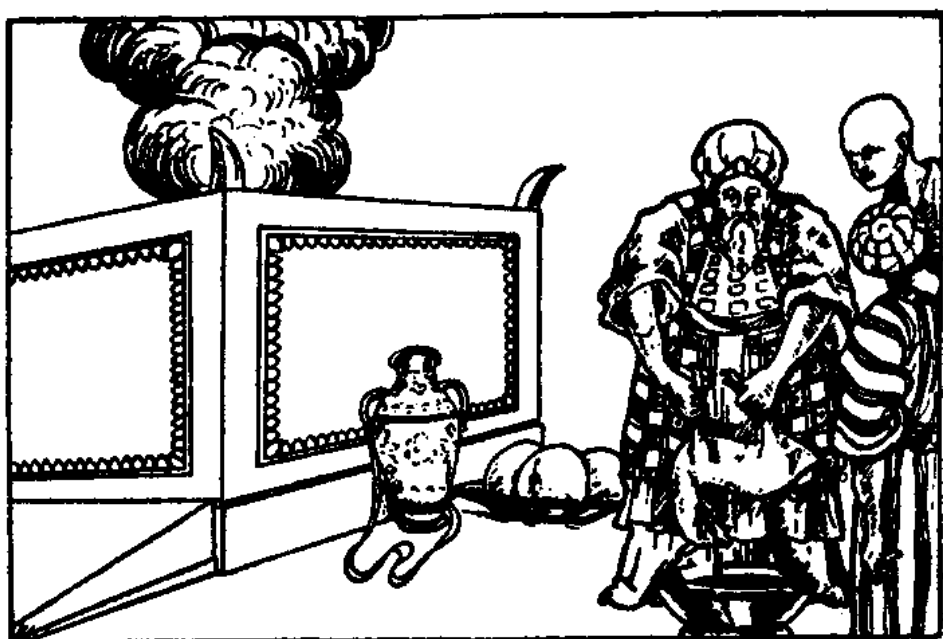
Beránek oběti za vinu (3. Moj. 14, 12)

Ale tato oběť, stejně jako oběť za hřích, náležela knězi. Když kněz jí oběť za vinu, přivlastňuje si hřích toho, kdo ji obětuje. Podivuhodná milost! A přesně to pro nás učinil náš velký Kněz.

“I vezme kněz krve z oběti za vinu, a pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho, který se očišťuje, a palce ruky jeho pravé a palce nohy jeho pravé.“ (14. verš)

Krev oběti za vinu, která smazala všechna naše přestoupení, označuje nyní ucho, palec ruky a palec nohy očištěného malomocného. Je to jakýsi druh odznaku, který ponesou všichni, kdo se dostanou až do těchto síní slávy. Nebude tam ani jeden, který by nevyznával, že jeho hlava se vší svou inteligencí a schopnostmi potřebovala být očištěna touto drahou krví. Každý bude uznávat, že jeho ruce byly často užity k hřešení proti Pánu, ale nyní je krvavá značka na pravém palci znamením, že vše bylo odpuštěno. A kolikrát nás naše nohy vedly po cestě vlastní vůle, když jsme bloudili jako ovce; ale nyní nám krev na pravém palci říká, že Hospodin “uvalil na něj nepravosti všech nás“ (Izaiáš 53,6).

Nekonečná milost! Ten, který se kdysi sklonil, aby umyl nohy Svých učedníků, se sklonil

“A zabije beránka toho...” (3. Moj. 14, 13)

ještě více, aby označil tyto nohy Svou vlastní krví. Jeho svatá hlava byla jednoho dne korunována trním a “jeho osoba zohavena nad jiné lidi” (Izaiáš 52,14). Jeho drahá krev vtiskla kdysi ráz Jeho hlavě a Jeho čelu; nyní je značka toho dána na mou hlavu a dokazuje, že jsem Jeho, jenom Jeho, Jeho vlastnictvím provždy. Jeho ruce a Jeho nohy byly kvůli mně probodeny a On po celou věčnost ponese známky těchto krutých hřebů: tak i mé ruce a mé nohy jako by nesly známku krve, která je vykoupila.

Když hledíme na bezpočetné zástupy v nebeské slávě, vidíme, že všichni jsou označeni

tímtéž způsobem a všichni se s radostí připojují ke zvuku nové písně:

“Hoden jsi..., neboť jsi byl zabit a vykoupils Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu.“ (Zjevení 5,9.10)

Kněz dá krev na ucho, palec ruky a palec nohy.
(3. Moj. 14, 14)

Kapitola dvanáctá

Mírka (log) oleje

Verše 15 a 16: “I vezme také kněz z té mírky oleje, a naleje na ruku svou levou. A omoče prst svůj pravý v tom oleji, který má na ruce své levé, pokropí z něho prstem svým sedmkrát před Hospodinem.”

Viděli jsme, že v Písmu je olej symbolem Ducha Svatého. Až do této chvíle se kněz neustále zabýval malomocným, ale nyní, když je před Hospodinem vylit olej, ho nechává stranou a na chvílku na něj zapomíná.

Malomocný, jak jsme viděli, je postaven před Hospodina v moci Ducha Svatého a na základě oběti Kristovy. Ale nyní je olej sám jako pokropení vylit před Hospodinem. Věřím, že toto mluví o potěšení, které Bůh nachází ve Svém Duchu Svatém, skrze kterého se Syn obětoval. My jsme nakloněni zapomínat, že Duch Svatý není jenom nějaký “vliv“, nýbrž pravý a živý Bůh. Sedm symbolizuje dokonalost. Když pozorujeme tento

svět se všemi zármutky, hříchy a utrpeními, je vzácné si uvědomit, že zde na zemi přebývá jedna Božská Osoba, která je Bohu dokonale příjemná.

Přebývá v každém věřícím jako jeho opora a jeho síla ve všech věcech, které se týkají Boha. Avšak musíme pamatovat na to, že je zde na zemi především pro oslavení Boha a Jeho Syna Ježíše Krista.

“Z ostatku pak oleje toho, který má na ruce své, pomaže kněz kraje ucha pravého člověka toho, který se očišťuje, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na krev oběti za vinu.“ (17. verš)

Kněz bude kropit olej sedmkrát
před Hospodinem. (3. Moj. 14, 16)

Dá olej na krev. (3. Moj. 14, 17)

Tušíme, že olej, daný na krev oběti za vinu, mluví o moci a energii Ducha Svatého v životě věřícího pro jeho chválení a službu ve slávě. Pán zaslíbil, že Utěšitel s námi bude provždy, a všechny ty různé činnosti v duchovním okruhu budou záviset na Jeho síle.

“Což pak zůstane oleje, který jest v ruce kněze, pomaže tím hlavy toho, který se očišťuje; a tak očistí jej kněz před Hospodinem.” (18. verš)

Je krásné vidět, že olej se zdá být nevyčerpatelný! Ačkoli byl sedmkrát vylit před Hospodinem, dán na ucho, palec ruky a palec nohy malomocného, ještě zbývá. To nám připomíná

prohlášení, že “Bůh nedává Ducha v míru“ (Jan 3,34).

Ať Jej potřebujeme jakkoli mnoho, Jeho moc a Jeho energii, můžeme být jisti, že Duch Boží

Zbytek oleje na hlavě toho,
který se očišťuje (3. Moj. 14, 18)

je více než postačitelny pro vše. A když našim povinností vůči Bohu a vůči lidem bude olejem plně učiněno zadost, ještě zůstane. A tento zbytek je vylit na hlavu toho, který má být očištěn.

Ti, pro které bylo v Izraeli předepsáno, že mají dostat na hlavu olej pomazání, byli kněží, králové, v jednom případě prorok – **a očištění malomocní!**

Do jakého úžasného a podivuhodného okruhu je uveden! Nevyzpytatelné tajemství! Nekonečná milost! Kněz a bývalý hříšník sami, společně se radující... To je postavení, do kterého Pán uvádí Své vykoupené.

“Učinil nás krále a kněží Bohu a Otcí svému“ (Zjevení 1,6), a ještě jsme nazváni “královským kněžstvem“ (1. Petra 2,9).

Jak toto vše přesahuje naše chápání a naše nejkrásnější sny! Kdo by kdy mohl pomyslet, že nízká, opovrhovaná, poskvrněná a zahnaná bytost bude uvedena do postavení **kněze a krále**! Před takovýmto výjevem se můžeme jen v udivení a s velebením sklonit.

“A kněz za něho učiní smíření před Hospodinem.“ (18. verš - přel.)

Zdá se, že tento verš je doplněním obrazu oběti za vinu a oleje, začínajícího ve 12. verši. Smíření neučinil olej, neboť jediné krev přikrývá hříchy, ale tento výrok na svém místě, na konci oddílu, jenž hovoří o oběti za vinu a o oleji, nám jasně ukazuje, jak úzce je Duch Svatý spjat s obětí Pána Ježíše Krista (Židům 9,4).

Vidíme člověka, který má být očištěn, krví nejen očištěného, ale také chráněného. A tu

můžeme zvolat: “Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest.“ (Žalm 32,1)

Co více říci před takovýmto obrazem? Mohlo by se nám zdát, že jediný tah navíc by ho jen zkazil, a přece shledáváme, že pro doplnění jeho dokonalosti jsou nezbytné ještě dva doteky.

“A kněz bude obětovat oběť za hřích a učiní smíření za toho, který má být očištěn od své nečistoty; a potom zabije oběť zápalnou.“ (19. verš - přel.)

Jak dokonalé a úplné dílo vykonal náš Spasitel na kříži! Nejen že přestoupení jsou zcela smazána krví oběti za vinu, nýbrž byl odsouzen i ten starý, nevyléčitelný kořen hříchu. Neboť staré přirozenosti nemůže být odpuštěno, ta je odsouzena. Naše Oběť za hřích zemřela a my jsme zemřeli s Ním; rovněž jsme s Ním vzkříšeni a až budeme uvedeni do domova slávy, už nebudeme znepokojováni starou hříšnou přirozeností, která nám dnes často působí tolik zlého.

Ještě jeden dotek a obraz je hotov:

“A bude obětovat kněz oběť zápalnou a oběť suchou na oltáři. A kněz učiní smíření za něho, a bude čistý.“ (20. verš - přel.)

Před obětí zápalnou a obětí suchou (3. Moj. 14, 20)

Při oběti za vinu pokládá obětující svoji ruku na hlavu této oběti a všechna jeho přestoupení a jeho hříchy jsou přeneseny na oběť; on je jich úplně zbaven; už nemá vinu.

Jedná-li se o oběť zápalnou, tu obětující znovu položí svoji ruku na hlavu oběti a veškerá působnost a síla této oběti je přenesena na něj. Zápalná oběť je zcela zvláštní Boží podíl na nevýslovné oběti kříže. Tato oběť nebyla přinášena kvůli hříchu, ale jako nejvyšší výraz toho, co člověk mohl obětovat Bohu ve službě velebení.

Co se týká oběti suché, ta symbolizuje svatý a čistý život Pána Ježíše Krista, když byl zde

na zemi. (Poznámka: Byla tvořena bělnou moukou, látkou obsaženou v "zrnu pšeničném", která je měkká, bez drsnosti a svou čistou bělostí se dobře hodí jako symbol dokonalého člověčenství Kristova; je dojemné, když v různých způsobech pečení, předepsaných pro tuto oběť, vidíme vždy větší utrpení, kterému byl tento dokonalý život podroben pro naše spasení (3. Mojžíšova 2,1-10).)

Nyní je očišťování malomocného úplně skončeno. V duchu znovu přechází historii uplynulých dnů: přebývání vně tábora, očišťování, postavení před Hospodina, znamení učiněná na něm krví, která smazala všechny jeho hříchy, to podivuhodné postavení jako krále a kněze, do kterého byl právě uveden, oběť za hřích, která ho osvobodila od jeho nevyhléditelného "já". Jakou to má historii! Co nyní může nabídnout Tomu, jenž toto vše pro něho učinil?

Jeho srdce oplývá chválou a velebením a on přináší dar, který srdci jeho Boha působí největší radost. Přináší oběť zápalnou a oběť suchou. Předkládá Bohu oběť Jeho milovaného Syna podle toho, jak bylo tehdy o této oběti předepsáno, jako o zvláštním podílu Boha.

V oběti suché přináší také tento čistý a neposkvrněný život, který byl žit zde na zemi. Život tak rozdílný od jeho vlastního... Takto byl očištěný malomocný nejenom přiveden do postavení krále a kněze, nýbrž stal se velebitelem. A zde jej opustíme, skloněného před tímto oltářem, tváří k oběti zápalné, jejíž dým stoupá k Bohu jako příjemná vůně, a můžeme ho slyšet volat:

“Pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj oplývá.“ (Žalm 23,5)

Pravé velebení je to, co tryská k Bohu ze srdce. Ze srdce naplněného tak, že se nemůže zdržet a oplývá chválami, děkováním a velebením. Věříme, že to nám zde říká oběť zápalná a oběť suchá, které spolu vystupují před Boha jako libá vůně.

Snažili jsme se, byť ve slabosti, sledovat cestu malomocného od jeho zahánění z tábora až k místu velebitele před oltářem oběti zápalné. Jaká cesta to pro něho byla! A přece, milý věřící příteli, to není nic jiného, než cesta vaše a moje.

Nekonečná milost! Kéž nakloní naše srdce k vroucnější lásce vůči Tomu, jenž pro nás tolik učinil!

Kapitola třináctá

Současné použití

V Žalmu 119,96 čteme: “Rozkaz tvůj jest přeširoký náramně.” A my věříme, že tento podivuhodný předobraz lze použít na přítomnou dobu a že pro nás obsahuje další lekci. Myslíme, že mnoho oddílů Písma má dvojí význam: jeden ve vztahu k přítomnosti, druhý k budoucnosti.

Na předchozích stranách jsme uvažovali o stránce, která nám mluví o našem vstupu do nebeského domova, kdy dosáhneme slávy nebe. Ale z jiných oddílů Písma víme, že Bůh nás už nyní považuje za vzkříšené z mrtvých a posazené v nebeských místech, tak jak je napsáno: “Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem (milostí spasení jste) a spolu s ním vzkřísil i posadil na nebesích v Kristu Ježíši, aby ukázal ve věku budoucím nepřevýšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.” (Efezským 2,4-7)

Všimněte si, že to není v budoucnosti, ale On to už učinil.

Rozumíme tedy, že vůbec není potřeba čekat na vstup do obydlí slávy, abychom se mohli radovat z požehnání "Osmého dne". Už nyní pro nás Bůh učinil všechny věci nové; už jsme přijati v tom Milovaném.

Už nyní jsme před Ním postaveni svatí, bez vady a bez úhony. A v přítomné době má moc nás ostříhat od klopýtání. Již nyní nalézají Svou rozkoš v tom, že nás staví bez úhony před Svojí slávou s veselím. Ale v celé své plnosti se předobraz naplní, teprve až skutečně dosáhneme svého nebeského domova, jak zpíváme:

*Což až tam v nebi jednou
v Tvé slávě s radostí,
se hlasy naše zvednou,
Beránku, ku Tvé cti.*

A do té doby je sladké vědět, že duchovně můžeme už nyní vcházet do všech těch požehnání a těšit se z nich.

Ta, která vyplývají z přijetí oběti za vinu, jsou naše od nynějška, stejně jako jsme už nyní

označení krví této oběti na svém uchu, palci ruky a palci nohy.

Milý křesťanský příteli, kéž nám Pán dá milost, abychom v tomto světě poskvrn kráčeli způsobem hodným těchto svatých znaků, které neseme už zde na zemi! Kéž bychom pečlivě bděli, aby uchem, označeným krví, neprošlo nic, co by bylo zneuctvující pro Toho, jenž ji pro nás vylil. Aby všechno, čemu nasloucháme, co říkáme a o čem přemýšlíme, bylo v souladu s Jeho smrtí, neboť ucho jistě symbolizuje celou naši hlavu.

Ale označení ucha krví nenese s sebou jenom zápornou stránku; zavazuje nás také v kladném směru. Kéž moje hlava s mou inteligencí, ušima, ústy, zkrátka se vším, je Jeho a jenom Jeho navždy. Kéž je užívána pro Něho! On dal na nás Svou pečeť. Tyto orgány jsou zapečetěny známkou smrti, což je cena, kterou zaplatil, aby nás pro sebe koupil. Kéž nás Bůh chrání, aby žádná z našich schopností nebyla nikdy dána do služeb někoho jiného.

Kdosi řekl: “Bůh se stará o to, jak užíváme svých uší, neboť mnohokrát a mnohokrát jsme varováni před tím, co k nim necháváme proniknout. Satan našel vchod do pevnosti duše skrze ucho Evy a my známe neblahé výsledky.”

“Vizte, co slyšíte,“ řekl Pán na začátku Svě služby (Marek 4,24); a varování pokračují, až nakonec je s plnou vážností předpověděno: “Odvrátí uši od pravdy.“ (2. Timoteovi 4,4) Pán Ježíš Kristus mluvil “slova Boží“, která jsou “duch a život“. Jeho sdělení jsou božská, živá a nekonečně požehnaná. Z oblaku slávy byl slyšen hlas Boha Otce o Ježíšovi: “Tento jest ten můj milý Syn, toho poslouchejte.“ (Lukáš 9,35)

Moje ruka, dříve ve službě nepřítele, nyní koupena Jeho drahou krví, se těší z práce nebo z boje pro Toho, který ji pro sebe získal. Může o ní říci: “Kdo kradl, již více nekraď, ale raději pracuj, děláje rukama, což dobrého jest, aby měl z čeho udělit nuznému.“ (Efezským 4,28) Kdysi má ruka brala věci mého bližního. Ale nyní je v činnosti, aby dala tomu, který byl okraden, nebo tomu, který je v nouzi. Takový je účinek této krve na mé pravé ruce.

Pokud jde o mou nohu, která kdysi nalézala zalíbení v tom, že kráčela po své vlastní cestě, stává se nyní krásnou, když je ve službě Páně a odchází kázat pokoj a oznamovat dobré věci (Římanům 10,15).

Vzpomínám si na jistého Božího služebníka, který jednoho dne navštívil rodinu, jejíž

jeden člen, milá dívka, se nedávno obrátila, aniž by však pochopila nezbytnost upřímného oddělení od světa a jeho radostí.

Využila chvílky, kdy byla s panem P. sama, a zeptala se ho:

“Je to špatné milovat tanec?”

“To záleží na tom, co přišlo na palec vaší pravé nohy,” odpověděl.

“Co tím chcete říci?” – otázala se dívka, zmatená neočekávanou odpovědí.

Návštěvník s ní tehdy přečetl verše, které nás nyní zajímají, a objasnil jí Kristova práva na ty, kdo vyznávají, že mají zisk z Jeho smrti.

Dívka, pohnuta do hloubi duše, nikdy na tuto vážnou lekci nezapomněla. Ihned opustila svět a jeho zábavy a radostně následovala po úzké cestě svého zavrženého Pána.

A tak mi tyto značky říkají, že nejsem sám svůj, že jsem byl koupen za cenu, a proto je nám přikázáno: “Oslavujte tedy Boha tělem svým.” (1. Korintským 6,20) Tato krev na uchu a na palci ruky a nohy mi říká: “Nevydávejte údy své hříchu jako nástroje nepravosti, ale vydávejte sebe samé Bohu, jako z mrtvých jsouce učiněni živí, a údy své Bohu jako nástroje spravedlnosti.” (Římanům 6,13 - přel.)

Když pohlížím na toto znamení smrti, na tuto krev na mých údech, tu volám:

*“Vezmi, Pane, život můj,
k Své jej službě zasvěcu!”*

Když o tom všem uvažujeme, jsme nuceni se ptát sami sebe: “Kdo je k tomu způsobilý (dostatečný)?” (2. Korintským 2,16) A čím lépe se budeme poznávat, tím vroucnější bude naše odpověď: “Ne že bychom dostateční byli sami ze sebe..., ale dostatečnost naše z Boha jest.” (2. Korintským 3,5)

A to nás vede k následujícímu výjevu, kdy kněz, když sedmkrát kropil olejem před Hospodinem, jej dává na naše pravé ucho a na palec naší pravé ruky a pravé nohy, na krev oběti za vinu. Nikdy bychom se nemohli odvážit jít tímto světem nečistoty a nákazy a zůstat nedotčeni, kdybychom na svých údech měli jenom krev oběti za vinu. Ale tato krev je překryta olejem. To mluví o moci Ducha Svatého nést nás všemi okolnostmi a chránit nás po celou naši cestu pouští nejen před pády, ale dokonce před klopýtáním. Duch Svatý sám nás může ostříhat od toho, abychom uvrhli

pohanu na tuto drahou krev, která nás jako křesťany vyznačuje. Duch Svatý sám nám může dát energii k tomu, abychom své údy vydali Bohu jako nástroje pro Jeho službu a pro Něho samého. Můžeme Mu kdy dosti poděkovat za olej užitý na krev?

Rovněž tak Jej můžeme velebit za to, že už nyní máme užitek z oběti za hřích. Nyní jsme “mrtví hříchu a živí Bohu“. Jsme přivedeni do postavení královských kněží. Je pravda, že máme účast na zavržení našeho nepřítomného Pána, ale Duch Svatý nám píše *nyní*: “Jste královské kněžstvo.“

A nečekáme na to, až budeme ve slávě, abychom se stali velebiteli. Jsme jimi už nyní. Je nám řečeno, že “Otec hledá velebitele“. On neříká, že hledá velebení, ale velebitele. – Kdo by mohl tušit, že je chce nalézt v osobě ubohých, poskvrněných “malomocných“, nyní očištěných a přiblížených k Němu? Ale taková je udivující pravda. Ano, milý křesťanský příteli, nyní vy i já máme výsadu, nekonečnou výsadu, přinášet svoji zápalnou oběť, od níž nesmíme oddělovat oběť suchou. Přinášíme je se srdcem, které oplývá, a obětujeme je Tomu, který pro nás učinil vše.

Když hledíme vstříc budoucnosti, můžeme s dokonalou jistotou dodat:

“Dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.“ (Žalm 23,6)

Když potom budeme v domě Hospodinově, porozumíme všem těmto požehnáním v celé jejich nepochopitelné plnosti a jejich slávě. Nyní jsme se snažili o nich uvažovat, abychom se z nich už zde na zemi mohli radovat. Ale potom prohlásíme s onou královnou dřívější doby: “Pravá jest řeč, kterou jsem slyšela v zemi své, o věcech tvých a o moudrosti tvé; ale nechtěla jsem věriti řečem, až jsem přijela a uzřela očima svýma. Ale aj, není mi praveno ani polovice; převýšil jsi moudrostí a dobrotou pověst tu, kterou jsem slyšela. Blahoslavení muži tvoji a blahoslavení služebníci tvoji, kteří stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost tvou.“ (1. Královská 10,6-8)

Kapitola čtrnáctá

“Moje chudoba, moje nedostatečnost!”

Došli jsme ke konci studia této vzácné části svatého Božího slova. A přesto pokaždé, když ji čteme, se zdá, že z ní vyzařuje nějaký nový paprsek slávy a krásy, takže nikdy nemůžeme mluvit o tom, že jsme “skončili” studium nějaké části tohoto Slova.

Může vyvstat otázka: V jaké míře tehdejší Boží lid, Izrael, který se pohyboval v těchto hmatatelných věcech, nahlížel do tajemství skrytých v tomto drahocenném oddílu a jak mnoho si jich cenil?

Nebylo by vhodnější spíše se ptát, jak dalece **my** rozumíme ceně, výtečnosti a slávám našeho drahého Spasitele, který se nám zjevil v míře tak rozdílné od té, v jaké se zjevil jim v tehdejší době? A tato úvaha nás přivádí k následujícímu úseku naší kapitoly:

“Jestliže pak bude chudý, tak že by s to býti nemohl, tedy vezme jednoho beránka v oběť za

provinění, k obracení ji sem i tam pro očištění své, a desátý díl mouky bělné olejem zadělané k oběti suché, a mírku oleje, též dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, kteréž by mohl míti, a bude jedno v oběť za hřích, a druhé v oběť zápalnou. A přinese je v osmý den očišťování svého.“ (3. Mojžíšova 14, 21-23)

Kolikrát jsme “chudí“, naše ocenění Krista je často tak slabé! A přece, jestliže jsme se spolehli na Jeho drahou krev, obdržíme odpuštění a jsme očištěni. Bůh budiž veleben, že to není mé ocenění hodnoty Krista, na čem především záleží, nýbrž to, jak Ho cení Bůh. Místo beránků mohu přinést k oběti a zápalu snad třeba jen holuby: ale mé přijetí a mé očištění tím není nijak dotčeno. Ani jeden z těch, kdo se přibližují v drahém jménu Ježíše, není nikdy odehnán. Naše víra může být žalostně slabá, naše ocenění Jeho hodnoty zcela bezvýznamné, ale jestliže přicházíme v Jeho Jménu, Bůh, ke kterému se obracíme, zná Jeho pravou, nekonečnou cenu, a jsme přijati v Něm. Ať cítíme svoji ubohost jakkoli živě, nedopusťme nikdy, aby nás tento pocit držel vzdálené od Boha. Jdeme takoví, jací jsme, v drahém jménu Pána Ježíše, a vše půjde dobře.

Jestliže čteme tuto kapitolu dál, od 23. do 32. verše, vidíme, že Duch Boží se zalíbením a s plnou podrobností opakuje líčení podivuhodného výjevu, o kterém jsme právě uvažovali. A tato scéna je vskutku hodna opakování! Je to, jako by se Bůh sám nemohl nasytit pozorování toho, co nám ve Své nekonečné milosti právě zjevil.

Kéž bychom se tím ani my nikdy neomrzeli, ale uvažovali o těchto věcech, sytili se jimi a osvojovali si je.

Není náhodou, že dvě dlouhé kapitoly Bible jsou zasvěceny malomocenství a jeho očišťování. Kéž nám to Pán dá, abychom vždy lépe rozuměli hloubce a plnosti těchto rozkošných nástinů a vždy si jich cenili; a Duch Svatý nám v nich ukáže novou krásu. Stejně jako jejich Autor, jsou nekonečné.

Pane, “otevři oči mé, abych spatřoval divné věci ze zákona tvého“ (Žalm 119,18).

Distributor:

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Nabočany 19

538 62 HROCHŮV TÝNEC

